అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

మే 2023

సమర్పణ

విషయ సూచిక

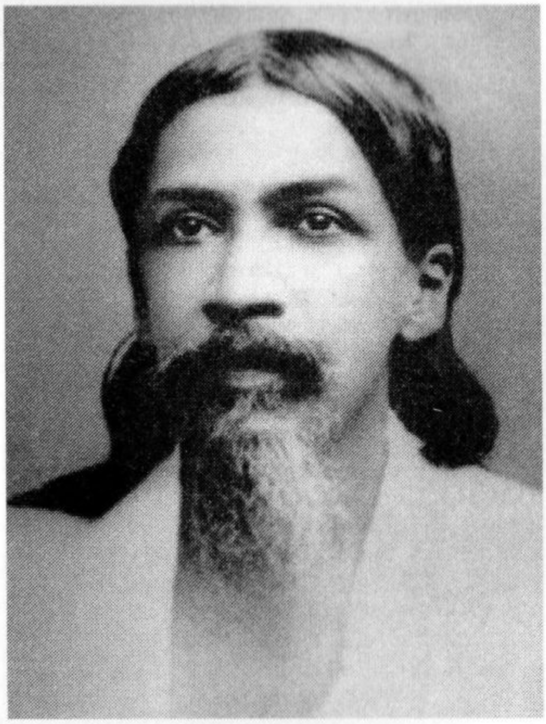

సంపాదకీయం :

పూర్ణయోగంలో అవసరమైన, పురుష ప్రయత్నం, ఆకాంక్ష, తిరస్కృతి, సమర్పణకు సంబంధించిన త్రివిధ పరిశ్రమ. ఈ యోగపు ప్రధాన ఆధారాలలో ఒకటి సమర్పణ. అయినప్పటికీ ప్రచారంలో వున్న భావాలకు విరుద్ధంగా సమర్పణకే కృషి చేయవలసి వుంటుంది. ఒకసారి సమర్పణ పరిపూర్ణం అయితే, క్రమంగా కృషి అవసరం తగ్గిపోతుంది. దివ్య జననికి సమర్పణ గావాలనే దృఢ సంకల్పం లేకపోతే ఈ యోగం అసాధ్యం అని స్పష్టంగా ప్రకటించబడిన పూర్ణ యోగ సాధన ప్రధాన అంశానికి ఈ సంచిక అంకిత చేయబడింది.

అనువాదం : కె.వి. రావు

పూర్వ జన్మ సంబంధాలు

ఏ పూర్వ పుణ్యం వల్ల ఇచ్చటి దైవపాదాల చెంతకు మేము చేరుకోవడమనే అరుదైన దైవానుగ్రహం మాకు ప్రాప్తించిందీ?

మీ అంతరాత్మ ఆక్రందన మిమ్మల్ని ఇచ్చటకు తీసుకు వచ్చింది. అదీగాక గత జన్మలలో మదర్‌తోనూ, నాతోనూ మీకు గల సంబంధం, మాపై గల ఆకాంక్ష మిమ్మల్ని ఇచటికి తీసుకువచ్చింది.

సమర్పణ అంటే?

యోగం రెండు మార్గాలు

యోగాభ్యాసానికి రెండు మార్గాలున్నాయి, ఒకటి తపస్సు, మరొకటి సమర్పణ. తపస్సు మార్గం శ్రమతో కూడుకొన్నది. ఇక్కడ పూర్తిగా నీవు నీమీద ఆధారపడాల్సి వుంటుంది, నీ బలం మీద ఆధారపడి ముందుకు సాగవలసి వుంటుంది. నీవెంతగా నీశక్తినుపయోగిస్తావో దానిని బట్టి నీవు అధిరోహించి సాధిస్తావు. అందులో పతనమయ్యే ప్రమాదం యెప్పుడూ వుంటుంది. ఒకసారి గనుక పతనమవ్వడం జరిగితే అగాధంలో పడి పోయి ముక్కలైపోతావు, బాగు పడడం కష్టమే. సమర్పణ అనబడే మరోమార్గం సురక్షితమైనది, విఫలం కానిది. ఏదేమైనప్పటికీ ఇదిగో యిక్కడ పాశ్చాత్యులకు యిబ్బంది కలుగుతుంది. వాళ్ళ వ్యక్తిగత స్వేచ్ఛకు భంగం కలిగించే సమస్తాన్నీ దరిచేరనివ్వవద్దనే, భయాన్ని వాళ్ళకు బోధించారు. వ్యక్తిత్వభావనను వాళ్ళకు తల్లిపాలతో రంగరించి పోసారు. సమర్పణ అంటే దాన్నంతా వదులుకోవడం అని వాళ్ళ భావం. వేరుమాటలలో, నీవు మార్జాల కిశోర మార్గాన్నిగాని, మర్కట కిశోరమార్గాన్ని గాని, రామకృష్ణ చెప్పినట్లు అనుసరించవచ్చు. ఎచటి కన్నా తీసుకుపోవాలనుకొన్నపుడు కోతిపిల్ల తల్లిని గట్టిగా పట్టుకొని తీరాలి లేకపోతే, పట్టు సడలితే అది క్రింద పడిపోతుంది. కానీ పిల్లిపిల్ల తల్లిని పట్టుకోదు. తల్లే పిల్లను పట్టుకొంటుంది, పిల్లి పిల్ల భయపడాల్సిన పనిలేదు, దానిపై బాధ్యత కూడా లేదు. అది చేయవలసిందల్లా తనతల్లి తనను పట్టుకోనివ్వడమే, మ్యావ్, మ్యావ్ అనడమే.

ఈ మార్గాన్ని పూర్తిగా, చిత్తశుద్ధితో స్వీకరిస్తే, ప్రమాదంగాని, తీవ్రమైన యిబ్బందిగానీ ఇకనెంత మాత్రం వుండదు. సమస్య చిత్తశుద్ధితో వుండడంలోనే వుంది. నీకు చిత్తశుద్ధి లేకపోతే యోగాన్ని మొదలు పెట్టకు, మానవ వ్యవహారాల్లో తలమున్కలై వుంటే, మోసానికి గురయ్యే ప్రమాదముంది. కాని దైవంతో వ్యవహరిస్తూ వుంటే ఎక్కడా మోసానికి గురికావు. నీవు నిష్కపటివై అంతః సత్త్వం దాకా ఉన్మీలనమై వుంటే, దైవాన్ని నిజం చేసుకోవడం, ఆయనను సంపాదించుకోవడం, దైవంతో నడుపబడడం అనేదే నీ ఏకైక గమ్యం అయితే, మార్గం మీద సురక్షితంగా పోగలవు.

CWM 3: 4,5

దైవానికి నిన్ను నీవు పూర్తిగా యిచ్చివేసుకో

నిన్నునీవు దైవానికి పూర్తిగా యిచ్చి వేసుకొన్నట్లయితే, అపుడు యోగాన్ని కొనసాగించేది దైవమే గాని నీవికనెంత మాత్రం కాదు. అందుచేత ఇది పెద్దగా కష్టమైనది అవ్వదు. తపస్సు చేస్తే అప్పుడు యోగం ఆచరించేది స్వయంగా నువ్వే, మొత్తం బాధ్యతంతా నీదే - అదిగో ప్రమాదం వుండేది అక్కడ. చాలా స్వేచ్ఛా భావంకల కొంతమంది వున్నారు, వాళ్ళు అందులో ఉండే ప్రమాదాలతో సహా మొత్తం బాధ్యతను తమమీద వేసుకోనేందుకిష్టపడతారు. బహుశా వాళ్ళు పెద్దగా తొందర పడట్లేదేమో, అనేక జన్మలవసరమైనా వాళ్ళకిదేం పట్టదనుకొంటాను. కాని మరికొంతమంది వున్నారు, త్వరగా గమ్యాన్ని తప్పకుండా చేరాలనుకొనేవాళ్ళున్నారు. వీళ్ళు మొత్తం బాధ్యతను దైవం మీద పెడ్తారు.

CWM 4 : 72

దైవానికి మన జీవితాన్నప్పగించాలని తీసుకొనే నిర్ణయం.

దైవానికి నీ జీవితాన్నప్పగించాలని తీసుకొనే నిర్ణయమే సమర్పణ. ఈనిర్ణయం తీసుకొనక పోతే ఏదీ సాధ్యంకాదు. నీవు సమర్పణగాకపోతే, యోగం అన్న ప్రశ్నేలేదు. ఆ నిర్ణయం తరువాతే తక్కినదంతా సహజంగా లభిస్తుంది, ఎందుకంటే మొత్తం ప్రక్రియ అంతా సమర్పణతో మొదలౌతుంది. జ్ఞానం ద్వారాగాని, భక్తి ద్వారా గాని సమర్పణ గావచ్చు. దైవం ఒక్కటే సత్యం అనే బలమైన అంతఃస్ఫురణ వుండవుచ్చు. దైవం వినా నేనేంచేయలేననే ఒక ప్రకాశమయ నమ్మకం నీకుండవచ్చు. సుఖంగా ఉండాలంటే ఇదొక్కటే మార్గమని ఒక ప్రయత్న సంవేదన ఎట్టి మినహాయింపు లేకుండా దైవానికే చెందాలనే ఒక బలమైన అంతరాత్మిక కోరిక నీకుండవచ్చు. "నేను నాకు చెందను" అని చెప్పుకొని నీ అస్తిత్వపు బాధ్యతను పరమ సత్యానికప్పగించు. ఆ తరువాత ఆత్మార్పణ 'మంచి, చెడు, చీకటి, వెలుగు అయిన అనేక లక్షణాలున్న ఒక జీవిని నేను. ఉన్న వానిని ఉన్నట్లుగా నన్ను నేను నీకు అర్పించుకుంటున్నాను. నా సమస్త ఉచ్ఛ, నీచాలతో సహా నన్ను పరస్పరం సంఘర్షించుకొనే ప్రేరణలు, ధోరణులతో సహా నన్ను స్వీకరించి, నాతో నీకేది యిష్టమో అది చెయ్యి." నీ ఆత్మార్పణ జరుగుతున్నపుడు, మొదట నీలో యేది - అది నీ కేంద్రీయ అంతరాత్మిక సంకల్పం - నిర్ణయం

తీసుకొందో దాని చుట్టూ నీ అస్తిత్వాన్ని ఏకం చేయ మొదలుపెట్టు. నీ స్వభావపు జగడమాడే అంశాలన్నింటినీ సమరసం గావించాలి. ఒకదాని తరువాత మరొకటిగా వాటిని తీసుకొని కేంద్రీయ పురుషునితో ఏకం చేయాలి. ఒక అప్రయత్న చలనంతో నిన్ను నీవు దైవానికర్పించుకోవచ్చు కాని యీ యేకీకరణ లేకుండా ప్రభావవంతంగా నిన్ను నీవర్పించుకోవడం సాధ్యం కాదు. ఎంత ఎక్కువగా నీవు యేకీకృతం కాగలిగితే అంత అధికంగా ఆత్మార్పణ వాస్తవమౌతుంది. ఒకసారి ఆత్మార్పణ సంపూర్ణమైతే, ఆత్మ నివేదన దాన్ననుసరిస్తుంది. సాక్షాత్కార ప్రక్రియ మొత్తానికది శిఖరం. వర్గీకరణలో అది చివరి మెట్టు, దాని తరువాత యిబ్బంది కెంతమాత్రం ఉండదు. అంతా సవ్యంగా సాగిపోతుంది. ఒకేసారి సమగ్రంగా ఆత్మ నివేదన అయిపోయిన వాడివిగా నిన్ను నీవు భావించకూడదనే విషయాన్ని మరచిపోకు. ఏదో ఒక రకమైన బలమైన చలనం ఒకరోజు రెండు రోజులలో నీలో కదలాడినట్లున్నప్పుడు అటువంటి భ్రాంతికి నీవు తరచుగా లోనవ్వడం జరుగుతుంది. అలా జరిగింది గనుక తక్కినదంతా దానంతటదే అనుసరిస్తుందని ఆశించే పరిస్థితికది దారి తీయవచ్చు. వాస్తవానికి నీవు యేకాస్త అయినా ఆత్మ తృప్తికి లోనైతే, నీ పురోగమనాన్ని నీవే మందగింపజేసిన వాడివి అవుతావు. ఎందుకనంటే దాదాపు విభిన్నమూర్తిత్వాలని చెప్పదగ్గ, ఒకదానితో మరొకటి పోరుసలిపే అసంఖ్యాక వైఖరులతో నీ అస్తిత్వం నిండిపోయి వుంది. వాటిలో ఒకటి తనను తాను దైవానికర్పించుకొంటే, ఇతరమైనవి పైకి లేచి తాము సమ్మతించమని తిరస్కరిస్తాయి. "మమ్మల్ని మేము అర్పించుకోవడం లేదు" అని అరుస్తాయి. తమ స్వేచ్ఛకు, తమ స్వీయభావ ప్రకటనకు గగ్గోలు పెడ్తాయి. అపుడు నీవు వాటిని ప్రశాంతపరచి సత్యమేదో వాటికి చూపించు. సహనంతో నీ సమస్త అస్తిత్వం చుట్టూ తిరిగి, ప్రతి మూల మూలను శోధించి, పైకి లేచి రావడానికి తగిన మనస్తత్వ సంబంధ సమయం కోసం వేచి వున్న అరాచక అంశాలను అన్నింటినీ యెదుర్కొంటూ సత్యాన్ని వాటికి చూపించాలి. నీ మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక ప్రకృతినంతా పూర్తిగా శోధించి, తనను దైవానికర్పించుకొనేటట్లు ప్రతి దానినీ ఒప్పించి, ఒక పరిపూర్ణమైన ఏకీకృతమైన నివేదనను సాధించినపుడు మాత్రమే, నీ యిబ్బందులకు ముగింపు పలికినట్లవుతుంది. అప్పుడు నిజంగా రూపాంతరీకరణం వైపుకొక వైభవోపేతమైన నడక అవుతుంది. ఎందుకనంటే

అప్పుడు నీవిక ఎంతమాత్రం అంధకారం నుండి జ్ఞానానికి గాక జ్ఞానం నుండి జ్ఞానానికి, వెలుగు నుండి వెలుగులోనికి సుఖం నుండి సుఖంలోనికి పయనిస్తావు. సంపూర్ణ నివేదన, నిస్సందేహంగా తేలికైన విషయంగాదు. అంతా నీ అంతట నీవే నీ స్వయంకృషితో నీవే సాధించుకోవాలంటే అది ఇంత అని చెప్పలేనంత సుదీర్ఘకాలం పడుతుంది. దివ్య కృప నీకు లభిస్తే, అదలా ఉండదు. అప్పుడప్పుడు ఇందులోనో, అందులోనో దైవం నెట్టడం అంటూ ఉంటే, దానితో పోలిస్తే పని తేలిక అవుతుంది. ఎంత కాలం పడ్తుందనేది వ్యక్తి మీద ఆధారపడి ఉంటుందనేది నిజమే. నీవు గనుక దృఢంగా తీర్మానించుకొంటే అది చాలా తక్కువ సమయం తీసుకొంటుంది. అవసరమైనది తీర్మానం - తీర్మానం ప్రధాన కీలకం

CWM 3:126-27

సమర్పణ, నివేదన

నివేదనలో సమర్పణ ఇమిడి లేదా?

ఏ మాత్రం లేదు. సమర్పణా భావం యేమాత్రం లేకుండానే, ఇవ్వడంలోని సంతోషం కోసం ఇవ్వవచ్చు. ఉత్సాహం ఉరకలేస్తున్నప్పుడు నీకున్న యెంతో యెంతో ఉన్నతమైన దానిని దర్శించినపుడు పరమోత్సాహ స్థితిలో నిన్ను నీవిచ్చివేసుకుంటావు. పరమేచ్ఛకు ప్రతిక్షణం సమర్పణమౌతూ ఉండడమనే విషయంలో ప్రతి నిమిషం సమర్పణ అవసరమున్నపుడు అది చాలా కష్టం. 'నివేదన' అంటే అర్థం సమస్త చలనాలను సమగ్రంగా నివేదించడం అయితే అది సమర్పణకు సమమైనదౌతుంది. అవశ్యం అది అందులో యిమిడి ఉండకపోవచ్చు. ఉత్సాహంలో ఉన్నప్పుడు చేసినదెంత మాత్రం కానపుడు, సవివరంగా దాన్ని నిజం చేసుకోవలసిన మరేదో అవుతుంది. భావావేశంలో అమితోత్సాహంతో జరిపే ఏ చలనమైనా, సాపేక్షంగా తేలిక, అది నీలో వున్న చలన తీవ్రత మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. వ్యక్తి జీవిత ప్రతి నిమిషంలో తన ఆకాంక్షను సవివరంగా నిజం చేసుకోవడం అనే విషయంలో అమితోత్సాహం కొంచెం వెనుకంజ వేసినపుడు యిబ్బంది అనిపిస్తుంది.

CWM 4:134

సమర్పణ, త్యాగం

మన యోగంలో బలివ్వడం అనేదానికి స్థానం లేదు. కాని ఆ మాటకు నీవిచ్చే అర్థం మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. దాని విశుద్ధ అర్థంలో ఒక పవిత్ర

నివేదన, దైవానికి చేసే పవిత్ర కార్యం అనేది ఉంది. కాని దానికిప్పుడున్న అర్థంలో విధ్వంసం కోసం చేసేదేదో అది అవుతుంది. ఒక నిషిద్ధ వాతావరణం దానితో ఉంది. ఈ విధమైన బలిదానం, సాఫల్యతను తెలియజేయడం, అదొక నష్టం కలిగిందేది, ఆత్మాహుతి. నీ శక్యతలను నీవు త్యజిస్తున్నావు లేక బలిచేస్తున్నావు. అత్యంత భౌతిక సంబంధమైన వాటి నుండి అత్యున్నత ఆధ్యాత్మిక సీమ వరకు గల, నీ వ్యక్తిత్వ సాక్షాత్కార సంభావ్యతలను నీవు బలిచేస్తున్నావు. బలి నీ అస్తిత్వాన్ని క్షీణింపజేస్తుంది. భౌతికంగా నీ జీవితాన్ని, నీ దేహాన్ని త్యజిస్తే, పదార్థ భూమికపై నీ సంభావ్యతలన్నింటినీ నీవు కోల్పోయినట్లన్న మాట.

అదేవిధంగా నీ జీవితాన్ని నైతికంగా త్యజించవచ్చు. నీ ఆంతరిక మనుగడకు సంబంధించిన ఔన్నత్యాన్ని స్వేచ్ఛగా నెరవేర్చిన దాన్ని వదిలివేసినట్లవుతుంది. ఆత్మ హననమనే ఈ భావంలో ఒక విధమైన ఒత్తిడి, ఒక నిర్బంధం విధించుకొన్న ఆత్మ తిరస్కృతి అనే అర్థం వుంది ఎల్లప్పుడూ అంతరాత్మకు సంబంధించిన ప్రగాఢమైన, విశాలమైన, ప్రేరణ రహిత సాఫల్యతలకు అవకాశమివ్వని ఆదర్శం యిది. సమర్పణ అంటే మన అర్థం యిది కాదు, అప్రయత్నంగా జరిగే ఆత్మార్పణ. దైవానికి, ఒక భాగమైన మహనీయ చేతనకు నీవు సమర్పితం గావడం అనేది మన అర్థం. సమర్పణ క్షీణింపజేయదు, వృద్ధి చేస్తుంది. అది నీ మూర్తిత్వాన్ని కుదించ లేక బలహీనపర్చదు లేక ధ్వంసం చేయదు. అది అతిశయింపజేస్తుంది. బలోపేతం చేస్తుంది. సమర్పణ అంటే అర్పించుకోవడంలో వున్న సమస్త ఆనందంతో సంపూర్ణంగా సమర్పించుకోవడం. అందులో త్యాగం అనే భావం ఉండదు. త్యాగం చేస్తున్నాననే స్పృహ యే కొంచెం వున్నా, అదింకెంతమాత్రం సమర్పణ అవ్వదు. ఎందుకనంటే నీవేదో కొంత నీ కోసం అట్టేపెట్టుకొన్నట్లన్న మాట. లేదా బాధతో, బలవంతంగా, అయిష్టంతో, ఇవ్వడంలో ఆనందించ కుండా, బహుశా యిస్తున్నాననే అనుభూతి కూడా లేకుండా యిస్తున్నావన్న మాట. నీవేదైనా నీ అస్తిత్వంపై ఒత్తిడి కలిగిస్తూ చేస్తున్నప్పుడు నీవు దాన్ని అపసవ్య పద్ధతిలో చేస్తున్నావనేది కాదనలేని విషయం. యథార్థమైన సమర్పణ నిన్ను విశాలం చేస్తుంది. అది నీ సామర్థ్యాన్ని పెంచుతుంది. నీ అంతట నీవు పొందలేని, లక్షణపరమైన, రాశిపరంగా ఒక గొప్ప స్థితి నీకు లభింపజేస్తుంది.

లక్షణానికి, రాశికి సంబంధించిన ఈ నూతన గొప్పస్థితి, అదివరకు నీవు పొందిన దానికంటే కూడా భిన్నమైనది. సమర్పణ కాకపోయినట్లయితే ప్రవేశించలేని, మరో లోకంలోనికి, విస్తృతిలోనికి నీవు ప్రవేశిస్తావు. ఒక బొట్టు నీరు సముద్రంలో పడినట్లుగా ఉంటుంది. అక్కడ అది తన ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వాన్ని నిలుపుకొన్నట్లయితే అదొక నీటిబొట్టులాగానే ఉండి పోతుంది గాని అంతకన్న అధికంగా అవ్వలేదు. అది సమర్పణ కాలేదు కనుక దాని చుట్టూ వున్న అపరిమేయతతో అదినొక్కి వేయబడుతుంది. కాని సమర్పణగావడం ద్వారా అది సముద్రంతో యేకమై మొత్తం సముద్రానికి సంబంధించిన వైశాల్యత, శక్తిలో పాలు పంచుకొంటుఉంది.

CWM 3:114-115

సమర్పణ, మానవ మూర్తిత్వం

సమర్పణ గురించి చాలా అపప్రథలున్నాయి. చాలామంది సమర్పణ అంటే తమ వ్యక్తిత్వాన్ని కోల్పోవడంగా అనుకుంటారు. కాని అది చాలాపెద్ద తప్పు. ఎందుకనంటే వ్యక్తి దైవ చేతనకు సంబంధించిన ఒక పార్శ్వాన్ని మాత్రమే అభివ్యక్తం చేయడానికి ఉద్దేశించబడ్డాడు. దాని సహజ స్వభావ ప్రకటన అతని వ్యక్తిత్వాన్ని తయారు చేస్తుంది. దైవం యెడల సరైన వైఖరినవలంభించడం ద్వారా ఈ వ్యక్తిత్వాన్ని క్షీణింపజేసి, చిందరవందర చేసే నిమ్నస్వభావపు ప్రభావాలన్నింటి నుండి పరిశుద్ధం చేస్తుంది. ఆ వ్యక్తిత్వం మరింత బలమైన వ్యక్తిత్వంగా, తను తానుగా, మరింత సంపూర్ణంగా అవుతుంది. వ్యక్తిత్వపు సత్యం, శక్తి మరింత దేదీప్యమాన ప్రత్యేకతతో బహిర్గమౌతుంది. సమస్త అస్పష్టత, అజ్ఞానంతో, నిమ్నస్వభావపు సమస్త మాలిన్యం, మిశ్రమంతో కలిసినప్పటి కంటే దాని శీలం మరింత కొట్టొచ్చినట్లు తయారవ్వడం జరుగుతుంది. అది ఉన్నతమౌతుంది, తేజోవంతమౌతుంది, దాని సామర్థ్యం ఇనుమడిస్తుంది, సంభావ్యతలు అత్యధికంగా వాస్తవమౌతాయి. ఈ మహోన్నతి కలిగించే మార్పు జరగాలంటే యథార్థమైన స్వభావాన్ని చెల్లాచెదురు చేసే పరిమితీకరించి మసక బార్చే, యథార్థమైన వ్యక్తిత్వానికి బంధాలు వేసే హైన్యపరచే, వికృత పరచే దాన్నంతా విసర్జించేయాలి. సాధారణ మనిషి అతని అంధ, కుంటి నడకగల సాధారణ జీవితానికి సంబంధించిన అజ్ఞానమయ నిమ్న కదలికలకు సంబంధించిన దాన్నంతా అతను తన నుండి

దూరంగా వదిలివేయాలి. అన్నిటికంటే ముందు అతడు తన కోరికలను విడిచివేయాలి. ఎందుకనంటే కోరిక అనేది నిమ్న స్వభావపు అత్యంత మసకబార్చే, అత్యంత మసకబారిన చలనం. కోరిక అనేది బలహీనత అజ్ఞానాల చలనాలు, అవి నీ బలహీనతలకు, నీ అజ్ఞానానికి నిన్ను గొలుసులతో బంధిస్తాయి.

CWM 3:116-17

అత్యంత ప్రధానమైన సమర్పణ

అత్యంత ప్రధానమైన సమర్పణ నీ శరీరాన్ని నీ జీవన విధానాన్ని పరివర్తన చెందేందుకు వీలుగా సమర్పించడం. నీ స్వభావాన్నే సమర్పించకపోతే, ఈ స్వభావం యెన్నటికీ మార్పు చెందదు. ఇదిగో ఇదే చాలా ప్రధానం. నీకు అర్థం చేసుకొనే పద్ధతులు కొన్ని ఉన్నాయి. ప్రతి చర్య జరిపే పద్ధతులు కొన్ని ఉన్నాయి. అనుభూతి చెందే పద్ధతులు కొన్ని ఉన్నాయి. దాదాపు పురోగతి చెంటే పద్ధతులు కొన్ని ఉన్నాయి. అన్నింటినీ మించి జీవితం వంక చూసే ఒక ప్రత్యేక పద్ధతి, దాని నుండి ఆశించే సంఘటనలు కొన్ని ఉన్నాయి. సరే మంచిది ఇదిగో దీనిని నువ్వు సమర్పించి తీరాలి. అంటే నిజంగా నీవు దైవీ ప్రకాశాన్ని స్వీకరించి, నిన్ను నువ్వు రూపాంతరం చెందించుకోవాలనుకొంటే, నీ అస్తిత్వపు జీవన విధానాన్ని మొత్తం నీవు నివేదన చేయవలసి ఉంది. నీవెలా ఉండి తీరవలసి వుందో చూచి ఈ చలనాలన్నింటినీ మరింతగా యథార్థమైన చలనాలుగా స్వీయ సత్యానికి తగినట్లుగా పరివర్తన చెందేందుకు పనిచేసేవిధంగా నీ అస్తిత్వాన్ని ఉన్మీలనం చేసి, వీలైనంతగా గ్రహించ గలదానిగా చేసేందుకు సమర్పించడం. తాను చేసేదాన్ని సమర్పించడం కంటే ఇది అనంత ప్రధాన విషయం. అతడేం చేస్తున్నాడు అనేది కాదు (అతడు చేసేదేమిటి అనేది ప్రధాన విషయమనేది స్పష్టమే) అత్యంత ప్రధాన విషయం, కాని అతడేమిటి అనేది అత్యంత ప్రధాన విషయం. చేసే పనేదైనా కానీ, దాన్నెలా చేస్తున్నావనేది గాక, దానిని యే చేతనా స్థితిలో చేస్తున్నావనేది ప్రధానం. నీవు పని చేయవచ్చు, స్వలాభం అనే భావన లేకుండా అనాసక్తితో పనిచేయవచ్చు, పని చేయడంలోని ఆనందం కోసం పనిచేయవచ్చు, కానీ అదే సమయంలో ఈ పనిని వదిలివేయడానికి కూడా, పనిని మార్చడానికి, లేక పనిచేసే పద్ధతిని మార్చడానికి గాని సంసిద్ధంగా ఉండాలి. నీవు పనిచేసే

పద్ధతికే అంటిపెట్టుకొని ఉంటే నీ సమర్పణ సంపూర్ణం అవ్వదు. చేయవలసింది యిది, ఈ విధంగానే దీనిని చేయాలి. అందుచేత చేస్తున్నావు, నీ అంతరంగంలో చాలా స్పష్టంగా, మరింతగా అధికమైన బలమైన రీతిలో సంవేదిస్తున్నావు గనుక సమస్తమూ చేస్తున్నావని గ్రహించే చోటికి తప్పక చేరుకోవాలి. ఏదైనా అలవాటుగా గాని, రాగంతో గాని, లేక యిష్టంతో గాని, ఏ విధమైన ఊహతో గాని చేయవలసి ఉన్న ఉత్తమ కార్యం అది అనే భావనపై యిష్టంతో అది చేయకూడదు. అలా కానట్లయితే నీ సమర్పణ సమాప్తం అవ్వదు. నీవు దేనికైనా అంటిపెట్టుకొని ఉన్నంతకాలం 'ఇది మారవచ్చు, అది మారవచ్చు, కాని అది మారదు' అని దేనిని గురించైనా చెప్తున్నంత కాలం అది మారదు (అది మారడానికి తిరస్కరిస్తున్నదని కాదు, కాని నీవు దానిని మార్చాలని అనుకోకపోవడం) నీ సమర్పణ సంపూర్ణం అవ్వదు.

నీ చర్యలో, నీవు చేసే కర్మలో 'దానిని చేయమని చెప్పారు గనుక నేను చేస్తున్నాను' అని యేమాత్రం సంవేదన వున్నా, అది తప్పక చేయవలసి ఉన్నదని, దానిని చేయడాన్ని ప్రేమిస్తున్నావు అని గనుక చేయకపోతే, నీ అస్తిత్వం మొత్తం అందుకు కట్టుపడిలేదని వేరే చెప్పనవసరం లేదు. దాన్నలా చేయమని నాకు చెప్పారు గనుక చేస్తున్నాను అని యేదైనా వెనక్కు లాగినా, వెనుకగా నిలబడినా, విడిపోయి వున్నా, నీకు సమర్పణకు మధ్య ఒక గొప్ప అఖాతం ఉన్నది అని అర్థం.

సంపూర్ణ ఆంతరిక స్థితిని అంటిపెట్టుకోవడాన్ని కోరుతున్నావు. ఆ కోరిక నాకుంది అని సంవేదించడం అనేది యధార్థ సమర్పణ. దానిని తప్ప మరేం చేయలేను, చేయడానికి వచ్చిన దానిని దప్ప మరేం చేయలేను, నీకివ్వని దానిని నీవు చేయలేవు. కాని మరో క్షణంలో పని మారవచ్చు. అది మరొకటి అనేది నిర్ణయించబడినపుడు ఏ క్షణంలోనైనా అది మరొకటి గావచ్చు. అదిగో అక్కడ నమ్యత రంగ ప్రవేశం చేస్తుంది. అదెంతో భేదం కలిగిస్తుంది. పనిచేసేవాళ్లకు 'పని చెయ్యి, అది నువ్వు సమర్పణ అయ్యే మార్గం' అని చెప్తారు. కాని అదొక ఆరంభం. ఈ మార్గంలో పురోగమనాత్మకంగా ఉండాలి. అది ప్రారంభం మాత్రమే, అర్థమైందా.

CWM 4: 372-73

సమర్పణ, కృషి

సమర్పణ : వ్యక్తి గత సంకల్పం

అర్పణ కావించుకున్నపుడు మీరు ప్రయత్నాన్ని మానివెయ్యాలి అని అంటే దాని అర్థం మీరు సంకల్పిక చర్యలన్నిటినీ విడిచివెయ్యాలని కాదు, అందుకు విరుద్ధంగా మీరా సిద్ధిని భగవత్సంకల్పానికి మీ సంకల్పాన్ని జోడించటం ద్వారా త్వరితం చేసుకోవచ్చు అది కూడా మరొక రూపంలో సమర్పణే అవుతుంది.

మీ నుండి అవసరమయినది అడ్డగించే, ఉదాసీనమయిన సమర్పణకాదు. మీ సంకల్పాన్ని దైవ సంకల్పం అధీనంలో ఉంచాలి.

*

మీకొక సంకల్పం ఉంటుంది. కానీ మీరు దానిని నివేదింవచ్చు. రాత్రి సమయాలలో ఎరుక కలిగి ఉండటమనే ఉదాహరణని తీసుకోండి. మీరొక ఉదాసీన, నివేదనా వైఖరిని కలిగి ఉంటే 'దైవం సంకల్పించినప్పుడు నేను ఎరుకను పొందుతాను' అంటారు. అలా కాకుండా మీ సంకల్పాన్ని భగవంతునికి అర్పించినపుడు, మీరు సంకల్పించటం ప్రారంభిస్తారు "నేను రాత్రి సమయాల ఎరుకను పొందుతాను' అంటారు. అది జరిగి తీరాలనే సంకల్పాన్ని కలిగి ఉంటారు. మీరు సోమరిలా కూర్చుని నిరీక్షించరు. 'నేను నా సంకల్పాన్ని భగవంతుడికి యిస్తున్నాను. నేను రాత్రి సమయాల ఎరుక పొందాలని తీవ్రంగా కోరుకుంటున్నాను. నాకా జ్ఞానం లేదు. దైవ సంకల్పం దానిని నా కోసం సాధించనీ' అనే వైఖరిని తీసుకున్నపుడు సమర్పణ సంభవిస్తుంది. మీ సంకల్పం నిలకడగా కొనసాగాలి. ఒక చర్యను ఎంపిక చేసుకున్నట్లుగానో లేదా ఒక వస్తువు కోసం పట్టు పట్టినట్లు కాక మీరు సాధించాలను కొనే గమ్యంపై కేంద్రీకరించబడిన ఒక గాఢమైన ఆకాంక్షలా ఉండాలి. ఇది తొలిమెట్టు. మీరు అప్రమత్తంగా ఉంటే, మీ ధ్యాస జాగ్రుతమై ఉంటే మీరు ఖచ్చితంగా ఏదో ఒక స్ఫూర్తి రూపంలో మీరేమి చెయ్యాలి? ఆపై చెయ్యవలసినదేమిటి? అనేది అందుకుంటారు. మీరు గుర్తుంచుకోవలసినదేమిటంటే సమర్పణ అంటే మీ చర్యల ఫలితం ఏమయినప్పటికీ అంగీకరించగలిగాలి. ఫలితం మీరు ఊహించిన దానికన్నా

ఎంతో భిన్నంగా ఉన్నప్పటికీ కూడా మరోవైపు మీ సమర్పణ ఉదాసీనమయినదయినట్లయితే, మీరేమీ చేయరు, ఏమీ ప్రయత్నించలేరు. మీరు నిద్రకుపక్రమించి ఏదైనా అద్భుతం జరుగుతుందని ఎదురు చూస్తుంటారు.

CWM 3:18-19

సమర్పణ మరియు వ్యక్తిగత ప్రయత్నం

మీరెపుడూ ప్రయత్నం చేయువచ్చు కానీ మీ ప్రయత్నానికి ఫలితాలివ్వడమా లేదా అనేది దైవ నిర్ణయం. అపుడు మీ వ్యక్తిగతమైన శక్తి తిరిగి పోతుంది. ఒక వేళ ఫలితం వస్తే అది దివ్యశక్తి చేత సాధించబడినదే గాని మీ స్వశక్తి చేత కాదు. మీరు ప్రశ్నించవచ్చు. దైవాన్ని వీటికై కోరుకోవటం సమంజసమేనా? అని. ఒక శారీరకమయిన లోపాన్ని సరిచేయమని దైవం వైపు తిరగటం ఒక నైతికమైన లోపాన్ని తొలగించమని ప్రార్థించడం కన్నా హానికరం కాదు. కానీ మీరేమి కోరుకున్నా, మీ ప్రయత్నమేదయినా, మీరు అత్యుత్తమమైన కృషి చేస్తున్నప్పటికీ, జ్ఞానాన్ని ఉపయోగిస్తున్నా, శక్తిని వినియోగిస్తున్నా. చివరికి ఫలితం దివ్య కృపపై ఆధారపడి ఉంటుంది. ఒక సారి యోగం లోనికి దిగిన తర్వాత మీరు చేసేదంతటినీ సమర్పణా భావంతో చేయాలి. మీ వైఖరి ఈ విధంగా ఉండాలి. నేను ఆకాంక్షిస్తున్నాను, నా అపరిపూర్ణతలను సరిదిద్దుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. నాకు చేతనైనంత ఉత్సాహంగా చేస్తాను, కానీ ఫలితం కోసం నన్ను పూర్తిగా భగవంతుడి చేతిలో ఉంచుతాను.

CWM 3:97 - *శ్రీమాత*

సమర్పణ ఒక్క రోజులో జరిగిపోదు

సాధన తొలిభాగంలో తొలి భాగం అంటే నా ఉద్దేశంలో చిన్న భాగమని కాదు. ప్రయత్నం తప్పని సరి కూడా. కానీ సమర్పణ అనేది ఒక్కరోజులో జరిగిపోయేది కాదు. మనసుకు కొన్ని అభిప్రాయాలుంటాయి. వాటికది అంటిపెట్టుకొని ఉంటుంది. మానవ ప్రాణిక చేతన నివేదనను ప్రతిఘటిస్తుంది. తొలిదశలో సమర్పణ అనేది కోరికలతో కూడిన అనుమానపూరితమైన ఆత్మార్పణ, భౌతిక చేతన ఒక శిలవంటిది. అది సమర్పణ అని పిలిచేది

జడత్వాన్ని మించినదీ కాదు. కానీ ప్రారంభంలో అంతరాత్మ ఎక్కువ తెరమరుగున ఉంటుంది. అంతరాత్మ మేల్కొన్నపుడు అకస్మాత్తుగా పూర్వ వ్యక్తి నిజమైన సమర్పణను తీసుకురాగలుగుతుంది. ఎందుకంటే మిగిలిన వాటి యిబ్బందులు వేగంగా చక్కదిద్దబడి అంతరించిపోతాయి. కానీ అంత వరకూ ప్రయత్నం తప్పని సరి. లేదా దివ్యశక్తి వ్యక్తిలోకి పైనుండి వెల్లువలా దిగివచ్చి సాధనను చేతిలోకి తీసుకొని మరింతగా పని చేసి వ్యక్తిగత ప్రయత్నానికి మరింత తక్కువ అవకాశాన్ని వదులుతుంది. కానీ అప్పుడు కూడా, ప్రయత్నం కాకపోయినా మనసు, సంకల్పం, ప్రాణం, శరీరం దివ్యశక్తిచే పూర్తిగా స్వాధీనం చేసుకోబడేంత వరకూ ఆకాంక్ష జాగరూకత అవసరం. 'శ్రీమాత' అనే పుస్తకంలో ఒక అధ్యాయంలో ~~ఈ~~ విషయాన్ని ప్రస్తావించానని అనుకుంటున్నాను.

మరొక వైపు కొంత మంది సంపూర్ణ సమర్పణకై ఒక స్వచ్ఛమైన క్రియాశీలమైన సంకల్పాన్ని కలిగి ఉంటారు. వారు అంతరాత్మ చేతనలో లేదా ఉద్దీపింపబడిన మనో సంకల్పంతో ఒకసారి నివేదనను సాధన సూత్రంగా అంగీకరించి, దాని గురించి ఏమాత్రం అర్థరహితంగా భాదించకుండా వ్యక్తిలోని యితర భాగాలు కూడా తన మార్గాన్ని అనుసరించాలని ఒత్తిడి చేస్తుంది. ఇక్కడ ప్రయత్నం యింకా ఉంటుంది. కానీ చాలా సంసిద్ధంగా, అనాయాసంగా, ఉన్నత శక్తి ఉనికిని తన వెనుక కలిగి ఉండి, సాధకునికి తాను ప్రయత్నం చేస్తున్నాననే భావనను కలిగించదు. ఇందుకు విరుద్ధంగా మానసిక లేదా ప్రాణిక చేతన తన స్వీయ సంకల్పాన్ని నిలిపి ఉంచుకోవాలంటే మీ స్వతంత్రమయిన కదలికలను కోల్పోవటానికి నిరసన, ముందున్న ఉపకరణానికి వెనుక లేదా పైన ఉన్న కుడ్యం ఛేదింపబడేవరకు పోరాటం ప్రయత్నం అవసరమవుతాయి. మార్పు లేకుండా అందరికీ ఒకే న్యాయాన్ని ఆపాదించటం సాధ్యం కాదు. మానవ ప్రకృతిలో విభిన్నతలు ఒకే సూటి అయిన న్యాయం క్రింద ఉంచటానికి అలవిగానంతగా చాలా విస్తృతమై ఉంటాయి.

CWSA 29:82-84

సమర్పణ : తపస్సు

'సమర్పణమయే విధానమే ఒక తపస్సు వంటిది.' అది మాత్రమేకాక నిజానికి ఒక ద్వంద్వ విధానమయిన తపస్సు ప్రవృద్ధమయ్యే సమర్పణం. ఆ నివేదన చాలా చక్కగా ప్రారంభమయినప్పటికీ కూడా చాలా కాలం వరకు కొనసాగుతాయి. కానీ ఒకానొక సమయం వస్తుంది. ఎప్పుడయితే వ్యక్తి దైవ సాన్నిధ్యాన్ని, శక్తినీ నిరంతరం అనుభూతి చెంది ఆ శక్తి అన్నిటినీ చేస్తుందని తెలుసుకొంటాడో, దాని వలన చాలా అధ్వాన్నమయిన యిబ్బందులు కూడా ఏ మాత్రం అలజడిని కలిగించవు. వ్యక్తిగతమయిన యత్నం ఆపై అవసరం ఉండదు. మరి సాధ్యం కూడా కాదు. భగవంతుని హస్తాలలోకి ప్రకృతి పూర్తిగా సమర్పించబడినదనటానికి అదే నిదర్శనం. కొంతమంది అనుభవం పొందక ముందే విశ్వాసంతో ఈ స్థితిని పొందుతారు. భక్తి, విశ్వాసాలు దృఢంగా ఉన్నంత వరకూ ఆ అనుభవం వారిని తీసుకువెడుతుంది. కానీ అందరూ ప్రారంభం నుండి ఈ స్థితిని పొందలేరు. కొందరికది ప్రమాదకరం కావచ్చు. ఎందుకంటే వారు దైవమని భావించి తమను తాము దుష్ట శక్తుల చేతిలో పడవేసుకుంటారు. చాలామందికి తపస్సు నుండి సమర్పణలోకి ఎదగవలసిన అవసరం ఉంటుంది.

CWSA 29:82

స్తబ్దతకది నెపం కాదు

నమ్మకము, దైవంపై ఆధారపడటము సమర్పణ. ఆత్మ నివేదన అనేవి అవసరము, తప్పని సరి. కానీ దైవంపై ఆధారపడటం అనేది సోమరితనానికి, బలహీనతకి, నిమ్న ప్రకృతి స్పందనలకు లొంగిపోవటానికి సాకు కాకూడదు. అది అలసిపోని ఆకాంక్షతో, దివ్య సత్య మార్గంలో నిలిచేదానంతటినీ పట్టు విడువకుండా తిరస్కరించాలి. దైవానికి సమర్పణ కావడమనేది వ్యక్తి స్వీయకామనలకు, నిమ్నమైన పనులకు, అహానికి లొంగిపోవటానికొక అవకాశం. ఒక ముసుగు, లేదా దైవం యొక్క మాయా రూపం ధరించే అజ్ఞానం, అంధకార శక్తులకు లోబడి పోవటానికి ఒక నెపం కాకూడదు.

CWSA 29:87

సమర్పణ ప్రక్రియ

నిజమైన సమర్పణ కష్టమైన అంశం

ఉదాహరణకు నీ జీవితాన్ని దైవానికి అర్పించుకోవాలని నువ్వు నిర్ణయించుకున్నావు. కానీ హఠాత్తుగా కొంత అనాహ్లాదమైనది, అనూహ్యమైనది నీకు జరిగింది, అప్పుడు ప్రతిస్పందించడం, నిరసించడమే నీ మొదటి ప్రతిక్రియ. అయినా కూడ నీవర్పించుకొని ఇలా అంటావు" నా జీవితం దైవానికి చెందినది," అప్పుడు హఠాత్తుగా అత్యంత చెడు సంఘటన జరిగింది (అలా జరుగుతుంది) అప్పుడు నీలో వున్నది, దానిని కోరుకోనిది కొంత ప్రతిచర్య జరుపుతుంది. కానీ ఇక్కడ నిజంగా నువ్వు నీ సమర్పణను తార్కికం చేయాలంటే ఈ అనాహ్లాద సంఘటనను ముందుకు తెచ్చి దానిని భగవంతునికి అర్పణ చేస్తూ పూర్తి నిజాయితీతో ఇలా అంటావు "నీ సంకల్పమే జరగాలి. ఆ విధంగా నువ్వు నిర్ణయించి వుంటే, అది అలాగే జరుగుతుంది." ఇది ఒక ఇచ్ఛాపూర్వకంగా అయత్నపూర్వకంగా పరస్పరం అంటిపెట్టుకొనేదిగా వుండాలి, కనుక ఇది చాలా కష్టం.

అత్యంత చిన్న విషయంలో కూడ నువ్వు ఊహించినది, పనిచేసినది కాకుండా దాని బదులు ఒక వ్యతిరేక ప్రతిచర్య వచ్చినపుడు యధేచ్ఛగా, అనివార్యంగా "లేదు, అది కాదు" అని ఆక్షేపిస్తావు - ఒకవేళ నువ్వు పూర్తి సమర్పణ చేసినట్లైతే అది అలా వుండదు : మిగిలిన విషయాల్లోలాగే దీనిలో అదే శాంతి,నిశ్శబ్దం, నిశ్చలతతో వుంటావు. ఒకవేళ ఇది ఒక నిర్దిష్ట విధానంలో జరిగివుంటే బాగుండునేమో అన్న భావము నీకు వుండవచ్చు, కాని అది భిన్నంగా జరిగినా ఇది కూడ యుక్తమైనదేనని కనుగొంటావు. ఉదాహరణకు ఒకానొక పని చేయడానికి దాని వల్ల ఏదో జరుగుతుందని నువ్వు ఎంతో కష్టపడి వుండవచ్చు, చాలా సమయాన్ని, నీ శక్తిని, నీ సంకల్పాన్ని, నీ స్వంతం కొరకు కాకుండా దానికొరకు, దైవకార్యం కొరకు వినియోగిస్తే (అది సమర్పణ). ఈ కష్టమంతా పడినతర్వాత, ఈ మొత్తం కార్యం చేశాక, అన్ని ప్రయత్నాలు చేశాక, అదంతా ఇంకొకదారి పడితే అది విజయవంతం కాదు.

నువ్వు నిజంగా సమర్పించుకున్నట్లైతే ఇలా అంటావు, "ఇది మంచిదే, ఇదంతా మంచిదే, ఇదంతా సరైనది. నేను చేయగలిగినంతా చేశాను, ఎంత

బాగా చేయగలనో అంతగా చేశాను, ఇప్పుడు ఇది నా నిర్ణయం కాదు, ఇది భగవంతుని నిర్ణయం, ఆయన ఏది నిర్ణయిస్తే దానిని పూర్తిగా అంగీకరిస్తాను." ఇంకోవైపు నీలో ఈ గాఢమైన తక్షణ సమర్పణ లేకపోతే, నీకు నువ్వు ఇలా చెప్పుకుంటావు" ఇది ఎలా జరిగింది? ఒక స్వార్థప్రయోజనం కోసం కాకుండా దైవకార్యం చేయడానికి నేను ఇంత కష్టపడ్డాను, ఫలితం ఇలా వుంది, ఇది విజయవంతం కాలేదు" వందలో తొంభైతొమ్మిది సార్లు ఇలా వుంటుంది. నిజమైన సమర్పణ చాలా కష్టమైనది.

CWM 5:53

మూడు దశలు

వాస్తవానికి ఒక ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వాన్ని సృష్టించుకోవడం మొదటి విజయం. తర్వాత ఈ వ్యక్తిత్వాన్ని దైవానికి ఇచ్చుకోవడం రెండవ విజయం. దైవం నీ వ్యక్తిత్వాన్ని దివ్య అస్తిత్వంలోకి మార్చడం మూడవ విజయం.

ఇక్కడ మూడు దశలు వున్నాయి. మొదటిది ప్రత్యేక వ్యక్తి కావడం, రెండవది వ్యక్తిత్వాన్ని సమర్పించుకోవడం, అలా వ్యక్తి పూర్తిగా దైవానికి సమర్పించుకుని ఆయనతో ఏకతను పొందుతాడు. మూడవది ఆ వ్యక్తిని దైవం పూర్తిగా తన స్వాధీనంలోకి తీసుకుని తన స్వీయ ప్రతిబింబంలోని ఒక అస్తిత్వంగా మారుస్తాడు, అంటే అతను కూడ దివ్యం అవుతాడు.

సాధారణంగా అన్ని యోగాలు రెండవదశలో ఆగిపోతాయి. సాధకుడు తన వ్యక్తిత్వాన్ని సమర్పించుకోవడంలో విజయవంతమయ్యి, తానంటు లేకుండా తనను తాను దైవానికి ఇచ్చుకుని, ఆయనతో ఏకతను పొందినపుడు తన కార్యం ముగిసినట్లుగా, అంతా సఫలమైనట్లుగా పరిగణిస్తాడు.

కానీ మనం ఇక్కడ ప్రారంభమవుతాం, ఇలా అంటాం, "కాదు, ఇది కేవలం ఒక ప్రారంభం మాత్రమే. మన వ్యక్తిత్వంలో ప్రవేశించి దానిని ఒక దివ్యప్రపంచంలో పనిచేసే ఒక దివ్య వ్యక్తిత్వంగా చేయటానికిగాను ఏకమయ్యే ఈ దైవం మాకు కావాలి" ఇదే మనం పిలుచుకునే రూపాంతరీకరణ. కానీ ఇంకొకటి తప్పనిసరిగా కొనసాగాలి, అలా కొనసాగకపోతే మూడవది చేయలేం. సాధకుడు మొదటి దశ నుండి మూడవదశకు వెళ్ళలేడు. రెండవదాని గుండా కొనసాగవలసిందే.

CWM 7:402-03

మానసిక భావనల సమర్పణ

ఈ విషయంలో మీరు ఇలా అన్నారు. 'నువ్వు దైవం వద్దకు వచ్చినపుడు, నీ సమస్త మానసిక భావనలను వదిలిపెట్టాలి; కానీ అది చేయడానికి బదులు నీ భావనలను దైవం మీద వేసి నిన్ను సమ్మతించమని ఆయన్ను కోరుతావు."

అవును, అందరూ అలాగే అలా చేస్తారు. ఒకవేళ నీవు అర్థం చేసుకున్నట్లుగా దైవం లేకపోతే అది దైవం కాదు. నీవు కోరినది ఆయన నెరవేర్చకపోయినా, నీవు అనుకున్న విధంగా ఆయన పని చేయకపోయినా, నీవు ఆపాదించిన విశేషగుణం లేకపోయినా అది దైవం కాదు; "సరిగ్గా నేను కోరుకున్న విధంగా చేస్తేనే నిన్ను దైవంగా గుర్తిస్తాను!" సహజంగా మనుష్యులు దానిని ఒప్పుకోవడానికి తగినంత నిజాయితీతో వుండరు, కానీ అదంతే. దానికి మిల్లియన్ల ఉదాహరణలు ఇవ్వగలను-వందలు కాదు మిల్లియన్లు. అచేతనంగా ఇది చేయకుండా వుండేవారు మీలో ఒక్కరు కూడా వుండరు. ఇది ఒక నియమం; ఒకరు ఇలా అంటారు; "అవును, నేను సమర్పించుకోవడానికి, ఆయన సంకల్పం నెరవేర్చడానికి, ఆయన ఉనికిని, చర్యను అంగీకరించడానికి సిద్ధంగా వున్నాను, కానీ ఒక షరతుతో- ఇది ఇలా వుండాలి, లేదా అలా వుండాలి, ఆయన ఇలా ఆలోచిస్తాడు, ఇలా అనుకుంటాడు, ఇలా పనిచేస్తాడు.."

CWM 5:158 - శ్రీమాత

ప్రాణిక సమర్పణ

ప్రతిక్రియను గురించిన నీ వివరణ వలన అక్కడ ప్రాణిక కోరిక వుందని చెప్పాను. స్వచ్ఛమైన అంతరాత్మలో, ఆధ్యాత్మిక స్వీయ-సమర్పణలో ఇటువంటి ప్రతిక్రియలు, నిరాశ లేదా విచారములుండవు. "దైవాన్ని అన్వేషిస్తూ నేను ఏమి పొందాను?" అనటం వుండదు. నువ్వు ఇక్కడ వివరించినట్లుగా కోపము, తిరుగుబాటు, అభిమానము, దూరం వెళ్ళాలనే కోరిక ఇవేవీ వుండవు. ఒక సమగ్రవిశ్వాసము, అన్ని స్థితులలో దైవానికి అంటుకునివుండే స్థిరమైన పట్టుదల వుంటాయి. మీకు ఇది వుండాలనే నేను కోరుకున్నాను; వ్యక్తి సమస్యల నుండి, ప్రతిస్పందనల నుండి స్వేచ్ఛగా వుంటూ, స్థిరంగా పురోగమిస్తున్నాడనడానికి ఇది ఒకటే ఆధారం.

*

వ్యక్తి తన మానసిక, ప్రాణిక సంకల్పాన్ని దైవంపై విధించకుండా, దైవ సంకల్పాన్ని అందుకుని, దానినే అనుసరిస్తూ వుండటం సాధన నిజమైన దృక్పథం. “ఇది నా హక్కు, కోరిక, అవసరం, కాంక్షితం, నేనెందుకు పొందలేకున్నాను?,” అనకుండా తననుతాను ఇచ్చుకోవడం, సమర్పించుకోవడం, దైవం ఏది ఇస్తే దానిని సంతోషంగా అందుకోవడం, దుఃఖించకుండా, ఎదురు తిరుగకుండా వుండటం యుక్తమైనది.

చాలామంది సాధకులకు ఒకే రకమైన ఆలోచనలు వస్తాయి (ప్రతికూలత, కృతజ్ఞత లేకపోవడం సంబంధించి)- లేదా ఏదో ఒకసారి అయినా అనిపిస్తుంది. వారు దైవాన్ని కోరని, లేదా దైవాన్ని దివ్య ప్రయోజనం కొరకు కాకుండా తమ స్వంత ప్రయోజనం కొరకు కోరుకునే ప్రాణిక అహంతో వస్తారు. దీనిని మార్చడానికి ఒత్తిడి చేస్తే, లేక దాని కోరికలు తృప్తిచెందకపోతే అది కోపం తెచ్చుకుంటుంది- ఈ విషయాలన్నింటికీ మూలం అదే. అందువల్లనే ఈ యోగంలో సమర్పణను నొక్కి చెబుతాం- ఎందుకంటే కేవలం (ప్రత్యేకంగా ప్రాణిక అహం) సమర్పణ చేత మాత్రమే అవి మాయమవుతాయి- వేరే ఏ ఇతర కారణం కొరకు కాకుండా , తన స్వంత విధానంలో లేక స్వంత షరతులతో కాకుండా దివ్య విధానంలో దైవం కొరకు దైవాన్ని సమ్మతించడం.

CWSA 29:75 - *శ్రీఅరవిందులు*

సమర్పణ, అంతరాత్మ

చైత్యపురుషకు సమర్పించుకోవడం కాకుండా దైవానికి సమర్పించు కోవడం కోరదగినది. వ్యక్తి దైవాన్ని విశ్వాసం గుండా చేరవచ్చు : సమగ్రమైన అనుభవం సాధన ఫలితంగా లభిస్తుంది. చైతన్యాన్ని దాని కోసం సిద్ధం చేయడానికి ఏమీ చేయకుండా ఒక ప్రత్యక్ష అనుభవాన్ని ఎవరూ కోరలేరు. వ్యక్తి పిలుపును అనుభూతి చెందితే దానిని అనుసరిస్తాడు- అక్కడ పిలుపు లేకపోతే అప్పుడు దైవాన్ని అన్వేషించే అవసరం అక్కడ ఉండదు. ప్రారంభానికి విశ్వాసం సరిపోతుంది- వ్యక్తి అన్వేషించడానికి ముందే మొదట అర్థం చేసుకుని, తర్వాత సాక్షాత్కరించుకోవాలన్నది ఒక మానసిక తప్పిదం, ఒకవేళ అది నిజమైతే సాధన మొత్తం అసంభవమే అవుతుంది- సాధనకు ఫలితంగా సాక్షాత్కారం వస్తుంది కానీ, దానికి పీఠికగా కాదు.

*

ఈ మొత్తం క్లిష్టత అవసరం లేదు. అంతరాత్మ ప్రకటితమైతే, అది నిన్ను తనకు సమర్పించుకోమని అడుగదు, శ్రీమాతకు సమర్పించుకోమంటుంది.

CWSA 29:77-78 — *- శ్రీఅరవిందులు*

దైవంతో బేరసారాలు

నేను ఇంతకుముందే ఎక్కడో శరణాగతి గురించి త్యాగం గురించి చెప్పినట్టుగా, ఎవరైనా ఇంకా అలా చేసినందుకు ఏ కొంచమైనా చింతిస్తూ ఉన్నట్లయితే వారు ఆధ్యాత్మిక చైతన్యస్థితిలో లేనట్లే. ఇక మీదట తమ కోరికలు తీర్చుకోలేమనే బాధ ఉన్నట్లయితే, దాని అర్థం వారి కోరికలు వారు ఆకాంక్షించే విషయంకంటే ఎక్కువ కాకపోయినా సమానమైన ప్రాముఖ్యత కలిగి ఉన్నట్లే కదా! మీరు అనవచ్చు "కోరికల పట్ల నేను ఎరుకతో ఉన్నాను, నేను దైవాన్ని పొందడం కోసం నా కోరికలు త్యజించినట్లైతే, ఆయన నాకు దక్కుతాడు అన్న నమ్మకం ఏమిటి? అందువల్లనే నేను దీనిని త్యాగం అని పిలుస్తున్నాను". కానీ నేను దానిని ఒక బేరం అని పిలుస్తాను , దైవంతో నీవు బేరమాడుతున్నావు.దైవంతో నీవు ఏమంటావంటే "మనం ఇచ్చి పుచ్చుకుందాం, నేను నా కోరికలు తీర్చుకోవడం వలన కలిగే సంతోషాన్ని నీకు ఇచ్చేస్తాను, నీవు దానికి బదులుగా నాలో నీ అనుభూతి వలన కలిగే ఆనందాన్ని ఇవ్వాలి, అలా కాకపోతే అది న్యాయం అనిపించుకోదు" అని - ఇది సమర్పణ కాదు, ఇది బేరమాడటం.

ఇది ఎన్ని సార్లు విన్నానో లెక్కలేదు

"నేను ఎన్నో త్యాగాలు చేశాను, ఎంతో సాధన చేశాను, ఎంతో ఇబ్బందులు ఎదుర్కొన్నాను, కానీ ఇప్పుడు చూడు నా దగ్గర ఏమీలేదు" అని అటువంటి వారికి నేనిచ్చే సమాధానం ఒక్కటే, "అందులో ఆశ్చర్యం ఏముంది!" అని.

CWM 5:349-50 — *- శ్రీమాత*

శరణాగతికి నిజమైన ప్రతిబంధకం

స్వీయ శరణాగతికి నిజమైన ప్రతిబంధకం, అది విశ్వాత్మకో లేక విశ్వాతీతమైన దానికోకావచ్చు, ఒక వ్యక్తి తన పరిమితులను తాను ప్రేమించడమే. అది సహజమైన ప్రేమే, ఎందుకంటే వ్యక్తి ఏర్పడినప్పుడే పరిమితులపైన ఏకాగ్రతచెందే తత్వం ఉన్నది. అలా లేకపోతే గనక, తాను వేరుగా ఉన్నాను అన్న భావన కలగదు-అంతా కలగాపులగం అవుతుంది, సాధారణంగా ఇది మానసిక, ప్రాణిక కదలికలలో జరుగుతూ ఉంటుంది. ఒక వ్యక్తి తాను వేరు అనే భావనను నిలిపిఉంచేది అతని శరీరమే, ఎందుకంటే అది అంత కలగలిసిపోయేది కాదు. ఒకసారి ఈ వేర్పాటు భావన ఏర్పడినాక, అది ఎక్కడ కోల్పోవలసి వస్తుందో అన్న భయం ఏర్పడుతుంది. అది ఆరోగ్యకరమైనదే అయినప్పటికీ దైవానికి సంబంధించినంతవరకు అది ఉండరాదు. ఎందుకంటే, దైవంలో నీ వ్యక్తి భావన కోల్పోవడం జరగదు కేవలం నీలో ఉన్న అహంకారం వదిలిపెట్టి నిజమైన వ్యక్తిగా మారతావు. అది ఒక దివ్య వ్యక్తిత్వం, భౌతిక చేతనవలె తాత్కాలికం కానిది. మనం భౌతిక చేతననే మన అస్తిత్వంగా భావిస్తూ ఉంటాం. ఒక్క దివ్యస్పర్శతోనే నీకు అర్థమైపోతుంది అందులో ఏది కోల్పోవడం అనేది లేదు అని. దానికి విరుద్ధంగా, నీవు ఒక శాశ్వత వ్యక్తిత్వం పొందుతావు, అది శరీరం కొన్ని వందలమార్లు మరణించినాసరే జీవించే ఉంటుంది, ప్రాణిక-మానసిక చేతనలో వచ్చే పరిణామంలో వచ్చే ఆటుపోట్లను అది తట్టుకొని ఉండగలదు. ఇటువంటి రూపాంతరీకరణ కలిగించే దివ్యస్పర్శ లేనట్లైతే, ఇంకా ఎప్పటికీ భయంలోనే బ్రతకాలి. ఆ దివ్యస్పర్శ తో నీవు నీ వ్యక్తిత్వాన్ని కోల్పోకుండా నీ భౌతికసత్తానికూడా నీకు అనుగుణంగా మార్చుకోగలిగే స్థితిలో ఉంటావు.

CWM 3: 168-69

శరీర శరణాగతి

ఒక వేళ నీ శరీరం లో ఏదైనా ఒక చోట నెప్పి అనిపించినప్పుడు, నీవు కుంచించుకుపోవడం లేదా ఆ నెప్పిని నిరాకరించడం అనేది సహజంగా కలిగే ప్రతిస్పందన - అయితే అది ఇంకా ఆ నెప్పిని ఎక్కువ చేస్తుంది, కాబట్టి అది అధమమైనది. కాబట్టి మొట్టమొదటగా మన శరీరానికి నిశ్చలంగా ఉండడం నేర్పాలి, ఎటువంటి ప్రతిక్రియ లేకుండా ఉండటం, అంతకు మించి

కుంచించుకు పోవడం కానీ, నెప్పిని ఏమాత్రం కూడా నిరాకరించడం కానీ - సంపూర్ణ నిశ్చలత్వం - ఇదే దేహం స్థితప్రజ్ఞత. సంపూర్ణ నిశ్చలత తరువాత వచ్చేది ఆంతరికమైన ఆకాంక్ష, శరణాగతి, అంతటినీ పరమాత్ముని ఇచ్ఛగా తలచి స్వచ్ఛందమైన సంపూర్ణమైన అంగీకారంతో ఉండడం. అయితే ఆ దైవేచ్ఛ అనేది విషయాలను ఎలా తీసుకుపోవాలని అనుకుంటుంది ఇటు వైపుకా అటు వైపుకా, కొన్ని అంశాలను విచ్ఛిన్నం చేయడం మరికొన్నిటిని..? అందులో మళ్ళీ అనంతమైన అనేక అంశాలు ఉన్నాయి, అంటే రెండు ఎత్తుల మధ్యలోనుండి ఒక మార్గం ఉంటుంది (నేను కణంలోని సాక్షాత్కారాల గురించి మాట్లాడుతున్నానని మరిచి పోవద్దు). దాని అర్థం ఏమిటంటే ఒక విధమైన ఆంతరిక నిశ్చలత మనకు ఉండాలి, ఒక అంతర్గత కదలికలో ఒక ప్రశాంతత, అలాగే జీవితంలో కూడా. ఒక కదలిక నుండి ఇంకొక ఉన్నతమైన కదలికలోకి మారాలంటే మధ్యలో కిందకు వచ్చి మళ్ళీ పైకి వెళ్లాల్సి ఉంటుంది - అది మార్పు అంటే. అప్పుడు నీవు తినే దెబ్బ ఎటువంటిదంటే నిన్ను కిందకు తోసి మళ్ళీ పైకి లేపుతుంది లేదా కిందకుతోసి నీ పాత పద్ధతుల్ని వదిలించుకోమంటుంది - ఇది కణాలలో ఉన్నస్థితిని తొలగించి కొత్త స్థితిలోకి మార్చవలిసి వచ్చినప్పుడు జరిగే ప్రక్రియ. మరికొన్ని కదలికలు ఉన్నత స్థితికి ఎగసి ఉన్నత సమన్వయం నిర్మాణం కలిగి ఉంటాయి. ఇది రెండో విషయం. అటుపై మనం వేచిచూడాల్సి ఉంటుంది, ఇది ఇలా జరగాలి అని ముందుగా అనుకోకుండా. అన్నిటికంటే పైన ఒక ఇచ్ఛ - హాయిగా ఉండాలనే ఇచ్ఛ, ప్రశాంతంగా ఉండాలి అనే ఇచ్ఛ అలాంటిదంతా - సంపూర్ణంగా ఆగిపోవాలి, అదృశ్యం కావాలి. ఏ ప్రతిక్రియ అనేది లేకుండా ఉండాలి (అరచేతులు తెరచి ఉంచి ఒక నిశ్చల సమర్పణ ని సూచించే ఒక సంజ్ఞ చేశారు). ఎపుడైతే మనం అలా ఉండగలుగుతామో (అంటే కణాలు), కొంత సమయం తరువాత ఈ కదలికలు ఎటువంటి తరగతికి చెందినవి అనే విషయం అర్థం అవుతుంది, అప్పుడు అది తొలగింపవలసినదా లేదా దాని స్థానంలో ఇంకొకటి రావాలా లేదా ఉన్నది రూపాంతరం చెందాలా అనేది మనకు ముందే తెలియదు.

CWM 11: 13-14

సంపూర్ణ శరణాగతికి చెందిన చిహ్నాలు

మధుర మాతా! ఒక సాధకుడు శరణాగతి చెందడానికి నిర్ణయించుకుంటే అతని జీవితం లో దాని ప్రభావం ఉంది అని గుర్తించడానికి ఏదైనా సూచనలు కనిపిస్తుంటాయా?

శ్రీ అరవిందుల జవాబు : ఆ గుర్తు ఏంటంటే అతనిలో సంపూర్ణ విధేయత ఉంటుంది, అందులో ఏ ప్రశ్న కానీ, ఎదురు తిరగడం కానీ, ఇది కావాలని పట్టుపట్టడం కానీ, షరతులు కానీ లేకుండా అన్నీ దివ్య ప్రభావాలకు సమాధానమిస్తూ అలాగే దైవం వద్ద నుండి రాని ప్రభావాలను నిరాకరించడం. ఇది కాదా నిజమైన శరణాగతి అంటే?

నువ్వు ఏమంటున్నావో నాకు అర్థం కాలేదు, అతను తన శరణాగతి సంపూర్ణమైనది అని తెలియడానికి ఏదైనా గుర్తు ఉందేమో అడుగుతున్నాడు. ఇక్కడ శరణాగతి అనేది సక్రియమా లేక నిష్క్రియమా అనేది ప్రశ్న కాదు. అతను ఏమంటున్నాడు అంటే శరణాగతి చెందాలన్న సంకల్పం కొన్ని ఫలితాలు ఇస్తోంది అని. ప్రథమ ఫలితం ప్రశ్నించకుండా విధేయత కలిగి ఉండటం, రెండవది దివ్యప్రభావానికి తప్ప మరి ఇంకా ఏ ఇతర ప్రభావాలనైనా నిరాకరించడం. ఇవే గొప్ప ఫలితాలు. ఇవి ఎప్పుడైతే నీవు పొందావో, అప్పటికే నీవు యోగంలో చాలా ముందుకు వెళ్ళి ఉన్నావు అని అర్థం.

CWM 6:129

నిజమే, ఈ ఉన్నత ప్రాణికం అనేది సమర్పణ చేయడం అంత కష్టమేమీ కాదు. ఎందుకంటే అది మనసు ప్రభావానికి లోనై ఉంటుంది, అప్పుడప్పుడు అది చైత్య పురుషుని ప్రభావంలో కూడా ఉంటుంది, అందుచేత అది సులభంగా అర్థం చేసుకుంటుంది. దానిని మార్చుకోవడం చాలా సులభం, కోరికల ఉద్వేగాలతో నిండిన నిమ్న ప్రాణికంతో పోలిస్తే. అతను అంటున్న దానికి అర్థం ఏమిటి అంటే నిమ్నప్రాణికం సమర్పణ చేయగలదు, విధేయంగా ఉండడానికి అంగీకరించగలదు, అడిగినది చేయడానికి సిద్ధంగా ఉండగలదు కానీ అది ఎప్పుడు అసంతృప్తి గానే ఉంటుంది. అది ఎప్పుడు సంతోషంగా ఉండలేదు. కొన్ని సార్లు అది బాధకు లోనవుతుంది. తనలోని తిరగబడే తత్వానికి విధేయమైతే అది కలిసి పనిచేయలేదు. ప్రాణికం ఆనందంతోను

నిజమైన ప్రేమతోనూ కలిసి పనిచేయక పోతే, ఇంకేమీ జరగదు. పరివర్తన సాధ్యం కాదు.

CWM :6:204

తామసిక శరణాగతి

"తామసిక శరణాగతి అనేది అందుకు సంబంధించిన షరతులకు అంగీకరించదు - అంటే అది షరతులు అంగీకరించనప్పుడు అది శరణాగతి అనిపించుకోదు - అంతే కదా ?

ఖచ్చితంగా అంతే, ఇంకా చాలామంది తాము శరణాగతి చెందామని అనుకుంటూ ఇలా చెప్పడం జరుగుతుంది "నేనేది చేయడం లేదు, నేను నన్ను దైవానికి సమర్పించుకున్నాను, కాబట్టి దైవం నాకు అన్నీ చేయాలి" దీనిని వాళ్ళు శరణాగతి అనుకుంటున్నారు, నిజం చెప్పాలంటే అది వారి బద్ధకానికి, తమోగుణానికి సంబంధించినది, వారు ఏ ప్రయత్నమూ చేయాలి అనుకోరు, అంతేకాకుండా దైవమే అన్నీ తమ కోసం చేయాలి అనుకుంటారు, ఎందుకంటే అది వారికి సౌకర్యంగా ఉంటుంది.

CWM 6:221

సంపూర్ణ శరణాగతి అనే స్థితి

నిజానికి, ఎవరైనా సంపూర్ణ శరణాగతి అనే స్థితిలో ఉండి సర్వం సమర్పించుకుంటే, అనుగ్రహానికి కృపకు తనను తాను సమర్పించుకుంటే అలాగే ఆ కృప తనను ఏమిచేసినా సరే దానికి సిద్ధపడి ఉంటే, అది చాలా మంచి విషయం. కానీ అటు తరువాత ఆ కృప ఏమిచేసినా సరే ప్రశ్నించ కూడదు. అప్పుడు ఇలా అనకూడదు " ఇలా జరుగుతుంది అని ఆశించి ఇలా చేశాను అని", ఎందుకంటే ఒక వేళ ఏదైనా నిజంగా ఆశించిఉంటే దానిని గురించి స్పష్టంగా, నిజాయితీగా చెప్పుకోవాలి. అటుపైన అది అనుగ్రహం మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. అది నెరవేర్చాలా వద్దా అనేది ఏదైనా సరే తమకు కావాల్సిన విషయం లో స్పష్టత ఉండాలి. అందులో ఎటువంటి హాని లేదు.

తాము ఆశించింది దొరకనప్పుడు తిరుగుబాటు ధోరణి వస్తుంది, అది మంచిది కాదు. అది సహజంగానే మంచిది కాదు. ఇలాంటి సందర్భంలో

మన కోరిక లేక ఆకాంక్ష అంతా గొప్పది కాదు అని అర్థం చేసుకోవాలి లేదు మనకు ఖచ్చితంగా మంచిదికానీ విషయం ఏదో అడిగిఉంటామని అర్థం చేసుకోవాలి. ఆటువంటి సమయంలో విజ్ఞతతో “నీ సంకల్పానుసారమే జరుగుగాక”అని అనుకోవాలి. ఆంతరికమైన అవగాహనతో కూడిన ఆంతరికమైన ఆకాంక్ష ఉన్నంత వరకు దానిని స్పష్టంగా చెప్పడంలో ఆడగడంలో ఎటువంటి హాని లేదు. అది చాలా సహజమైన కదలిక. ఉదాహరణకు, ఒక మూర్ఖత్వంలో ఉంటూ ఉన్నప్పుడు లేదా ఏదో ఒక పొరపాటు చేసినప్పుడు, అటుపైన అటువంటి పని ఎప్పుడు చేయకూడదని భావించినప్పుడు అలా కోరుకోవడంలో తప్పు లేదు. నిజానికి ఒక నిజమైన ఆంతరిక నిజాయితీ తో అడిగినప్పుడు, అటువంటి కోరిక నెరవేరేలా అనుగ్రహించబడుతుంది.

దైవం నిన్ను అలా అడిగినందుకు నిన్ను వ్యతిరేకిస్తున్నాడు అనుకోరాదు. ఆయనకి ఇలాంటివి చేయాలన్న ఆసక్తి లేదు. ఆయన నీకు ఏది మంచిదో నీకంటే బాగా తెలిసినవాడు. అయినప్పటికీ మరీ అత్యవసరం అయితేనే గాని నీ కోరికను కాదనడు. అలాంటి సందర్భంలో తప్ప మిగిలిన సమయంలో ఆయన నీవడిగింది ఇవ్వడానికి ఎప్పుడు సంసిద్ధంగానే ఉన్నాడు.

CWM 8: 254-55

నేను ఏకాగ్రత వహించలేనపుడు లేక ధ్యానించలేనపుడు మదర్ ఒడిలో శాశ్వతంగా తలదాచుకొంటున్నాను, ఆమె పంపినపుడే బయటకు వెళ్తున్నాను.

ఇది సాధ్యమైన అత్యుత్తమ యేకాగ్రత.

- శ్రీ అరవిందులు

CWM 32:147

బాధ్యత శరణాగతి

నిజంగా చెప్పాలంటే, సమస్యలను పరిష్కరించే, మార్గదర్శనం చేసే సూత్ర ఆధారాలు లేని, తాళం చెవి అంటూ లేని ఒక ఉనికికి బాధ్యత వహించడం కంటే దయనీయమైన పరిస్థితి మరొకటి లేదు. జంతువు ఎటువంటి సమస్యలను సృష్టించుకోదు, అది సహజంగా జీవిస్తుంది. దాని ప్రవృత్తి దానిని నడిపిస్తుంది. అది ఒక సహజమైన జ్ఞానంతో దానికంటే ఉన్నతమైన సామూహిక చేతనపై ఆధారపడుతుంది, కానీ అది సహజం, అయత్న సిద్ధంగా ఉంటుంది, దానికోసం ఏదో సంకల్పించి ప్రయత్నం చేయాల్సిన అవసరం లేదు, ఇది చాలా సహజమైనది, దాని జీవితానికి అది బాధ్యత వహించదు కాబట్టి, అది చింతించదు. మనిషితోనే తనపై తాను ఆధారపడాలనే భావం పుడుతుంది, అతనికి అవసరమైన జ్ఞానం లేనందున ఈ నిరంతర హింస ఉంటుంది. తాను అప్పగించుకోగలిగే తన చేతన కంటే ఉన్నతమైన చేతనకు పూర్తిగా లొంగిపోవడంతో మాత్రమే ఈ హింస అంతం అవుతుంది. అతని చింతలను ఆ చేతనకు అప్పగించి, అతని జీవితానికి మార్గనిర్దేశం చేయడం మాని ప్రతిదీ నిర్వహించడంతో పాటు తన చింతలను, తన జీవితాన్ని నడిపే జాగ్రత్తలను దానికే వదిలివేయాలి.

అవసరమైన జ్ఞానం లేనప్పుడు సమస్య ఎలా పరిష్కరించబడుతుంది? దురదృష్టవశాత్తు మనిషి తన జీవితంలోని అన్ని సమస్యలను పరిష్కరించుకోగలడని నమ్ముతాడు. నిజంగా దానికి అవసరమైన జ్ఞానం అతనిలో లేదు. అదే అతని కష్టాలన్నిటికీ మూలం - నిత్యంపుట్టే ప్రశ్న "నేనేం చేయాలి?.." దీని తర్వాత మరొకటి మరింత తీవ్రమైనది, "ఏమి జరగబోతున్నది?" అదే సమయంలో, సరైన సమాధానం ఇవ్వలేని అసమర్థత. అందుకే ఆధ్యాత్మిక యోగ సాంప్రదాయాలు, బాధ్యతలను అన్నింటిని సమర్పిస్తూ సర్వోన్నత నియమంపై ఆధారపడటం అనే ఆవశ్యకతతో ప్రారంభమవుతాయి. లేకపోతే శాంతి అసాధ్యం.

CWM 9:304-05 — శ్రీ మాత

అంతర్గత శరణాగతి

నీ సమర్పణ బట్టి నీ సాధనపై ఒక చిన్న ఆశ ఉంటుందని సూచించడం నా ఉద్దేశ్యం కాదు. నేనెప్పుడూ ఖచ్చితంగా దీనికి విరుద్ధంగా చెబుతుంటాను,

నీ ఆత్మ నిజంగా దైవాన్ని కోరుకుంటుంది కాబట్టి, అతనిని చేరుకుంటావు. నీకు నీవు లేకుండా పోతే తప్ప - అందుకే ఈ నిరుత్సాహానికి, అది కలిగించే బాధల గురించి నేను తీవ్రంగా అభ్యంతరం వ్యక్తం చేస్తున్నాను. ఎందుకంటే అవి నిన్ను ఆ దిశగా నడిపించడానికి ప్రయత్నిస్తాయి - తద్వారా నీవు నిరాశ చెందవచ్చు లేదా భవిష్యత్తుకి వాయిదా వేయవచ్చు.

దైవాన్ని కోరుకున్న వారిని గురించి : యోగం గురించి నీ పూర్వ ఆలోచన గురించి నీవు చేసిన ప్రకటనకు సమాధానంగా నేను అది వ్రాసాను. భగవంతుడు స్వయంగా హృదయాన్ని శుద్ధి చేసి, సాధనకు సిద్ధం చేస్తాడు, అవసరమైన అనుభవాలు కలిగేలా చేస్తాడు. భగవంతునిపై విశ్వాసం, శరణాగతి అనే సంకల్పం ఉంటే అది ఆ విధంగా జరుగుతుందని నేను చెప్పాలనుకున్నాను. అలా ఆ పద్ధతిలో ఎవరికి వారు తమ స్వంత ప్రయత్నాలను మాత్రమే విశ్వసించకుండా తమని తాము ఆ పరమాత్మునికి సమర్పించుకోవాలి. ఇది ఒక వ్యక్తి ఉంచిన భరోసాను, విశ్వాసాన్ని, ఒక ప్రగతిశీల స్వీయ-సమర్పణను సూచిస్తుంది. నిజానికి నేనే అనుసరించిన సాధన పద్ధతి ఇది. నేను ఊహించిన విధంగా ఇది యోగం లోని ప్రధాన భాగం. రామకృష్ణులు తమను పిల్లిపిల్ల రీతిలో భావించుకొన్నట్లు నేను అనుకుంటాను. అయితే అందరూ ఒకేసారి దీనిని పాటించలేరు, వారు దీనిని అలవర్చుకోవడానికి సమయం పడుతుంది. మనస్సు, ప్రాణికం నిశ్శబ్దంగా ఉన్నప్పుడు అది వృద్ధి చెందుతుంది.

శరణాగతి అంటే నా ఉద్దేశ్యం ఏమిటంటే ఈ ప్రాణిక, మనస్సుల అంతర్గత శరణాగతి. బాహ్యాంతర శరణాగతి కూడా ఉంది, సాధన ఉద్దేశ్యానికి విరుద్ధంగా వున్నవన్నీ వదులుకోవాలి, సమర్పణ, దైవిక ఉద్దేశ్యానికి మార్గదర్శకత్వానికి విధేయత. ప్రత్యక్షంగా, లేదా తాను ఆ స్థాయికి చేరుకొని ఉంటే లేదా అంతరాత్మ గురువు మార్గదర్శకత్వం ద్వారా, సమర్పణ ప్రాయోపవేశానికి శరణాగతితో ఎటువంటి సంబంధం లేదని నేను చెప్పగలను. ఇది తపస్సులానే కఠినంగా ఉంటుంది. నా అభిప్రాయం ప్రకారం చాలా మితిమీరిన వర్గానికి చెందినది, చాలా ప్రమాదకరమైనది. కానీ నేను నా లేఖలో మాట్లాడుతున్నది అంతర్గత శరణాగతి.

ఈ అంతర్గత శరణాగతికి ప్రధాన మూలం దైవంపై పూర్తి నమ్మకం, విశ్వాసం. ఒక వ్యక్తి ఈ వైఖరిని అవలంభిస్తాడు. "నాకు దైవం కావాలి మరేమీ వద్దు" . దాన్ని వదులుకోవాలని ఎందుకు అనుకొంటున్నావో నాకు తెలియదు - ఆ వైఖరే లేకపోతే, యోగమే లేదు.

"నా ఆత్మ దానిని కోరుకుంటుంది కాబట్టి నేను నన్ను పూర్తిగా అతనికి సమర్పించాలనుకుంటున్నాను, అలా కాకపోవచ్చు కానీ నేను అతనిని కలుసుకుని అతనిని సాక్షాత్కరింపజేసుకోవాలి. నన్ను అతని వద్దకు తీసుకు రావడానికి అతని కార్యం నాలో జరగాలి తప్ప ఆ దైవాన్ని నేను ఇంకేమీ అడగను. అతని చర్య రహస్యమయినా బహిరంగమైనా, దాగివున్నా లేదా అభివ్యక్తమయినా. నేను నా స్వంత సమయం, మార్గం గురించి పట్టుబట్టను. అతని సమయం, అతని మార్గంలో ప్రతిదీ చేయనివ్వండి, నేను అతనిని నమ్ముతాను, అతని ఇష్టాన్ని అంగీకరిస్తాను, అతని ప్రకాశం, సన్నిధి, ఆనందాలను స్థిరంగా కోరుకుంటాను. అన్ని కష్టాలను, ఆటంకాలను ఎదుర్కొంటూ అతనిపై ఆధారపడాలి తప్ప లక్ష్యాన్ని వదులుకోకూడదు. నా మనస్సు నిశ్శబ్దంగా ఉండి, అతని వైపు మరలి అతని ప్రకాశాన్ని ప్రసరింపచేయగలగాలి. నా ప్రాణికం నిశ్శబ్దంగా ఉండి, అతని వైపు మరలి అతని ప్రశాంతత ఆనందాన్ని నాపై కురిపించాలి. అన్నీ అతని కోసం, నేను అతని కోసం. ఏది జరిగినా, నేను ఈ ఆకాంక్షను స్వీయ సమర్పణను కొనసాగిస్తాను, అది నెరవేరుతుందనే నమ్మకంతో కొనసాగుతాను. ప్రతి ఒక్కరూ ఆ దృక్పథంతో ఎదగాలి; ఎందుకంటే, ఖచ్చితంగా, అది ఒక్కసారిగా పరిపూర్ణంగా చేయబడదు; మానసిక, ప్రాణిక కదలికలు అంతటా తలెత్తుతాయి. కానీ ఒక వ్యక్తి ఈ సంకల్పం కలిగి ఉంటే, అది వ్యక్తిలో ఇంకా పెరుగుతుంది. మిగిలినది దానినది అభివ్యక్తీకరించుకొనే మార్గదర్శనం పట్ల మనం చూపే విధేయత ద్వారా పెరుగుతుంది. మానసిక చర్యలు జోక్యం చేసుకోవడానికి అనుమతించకూడదు.

ఇదొక్కటే మార్గమని, లేకపోతే సాధన కుదరదని చెప్పడం నా ఉద్దేశం కాదు. దైవాన్ని చేరుకోవడానికి ఇంకా చాలా మార్గాలున్నాయి. కానీ నాకు తెలిసిన ఈ పద్ధతి ద్వారానే స్వభావం సన్నద్ధమయ్యి ముందు దైవంచేత

సాధన చేపట్టబడటమన్నది ఒకే వివేకవంతమైన వాస్తవం. ఇతర పద్ధతులలో దైవకార్యాచరణ, సహాయం ఎప్పటికప్పుడు అనుభవంలోకి వస్తాయి. కానీ అన్నీ సిద్ధమయ్యే వరకు అది చాలావరకు తెర వెనుకనే ఉంటుంది. కొన్ని సాధనలలో దైవ కార్యం గుర్తించబడదు, అంతా తపస్సు ద్వారానే జరగాలి. చాలా వరకు రెండింటి కలయిక ఉంది, తపస్సు చివరకు ప్రత్యక్ష సమయాన్ని, జోక్యాన్ని ఆహ్వానిస్తుంది. దైవ భావన, దివ్యానుభవం, యోగల కోసం చేసేదంతా ఇలా సమస్తం మన శరణాగతి మీద ఆధారపడి ఉంటుంది.

కానీ ఏ మార్గాన్ని అనుసరించినా, చేయవలసినది ఒక్కటే, విశ్వాస పాత్రంగా ఉండి చివరి వరకు వెళ్లడం. నీవు చాలా తరచుగా ఆ నిర్ణయం తీసుకుంటావు. నీవు తీసుకున్న నిర్ణయంపైనే నిలిచిఉండి నీ అంతరాత్మలో ఆకాంక్షను ప్రాణికహోరు గాలి ఆర్పకుండా చూచుకోవాలి.

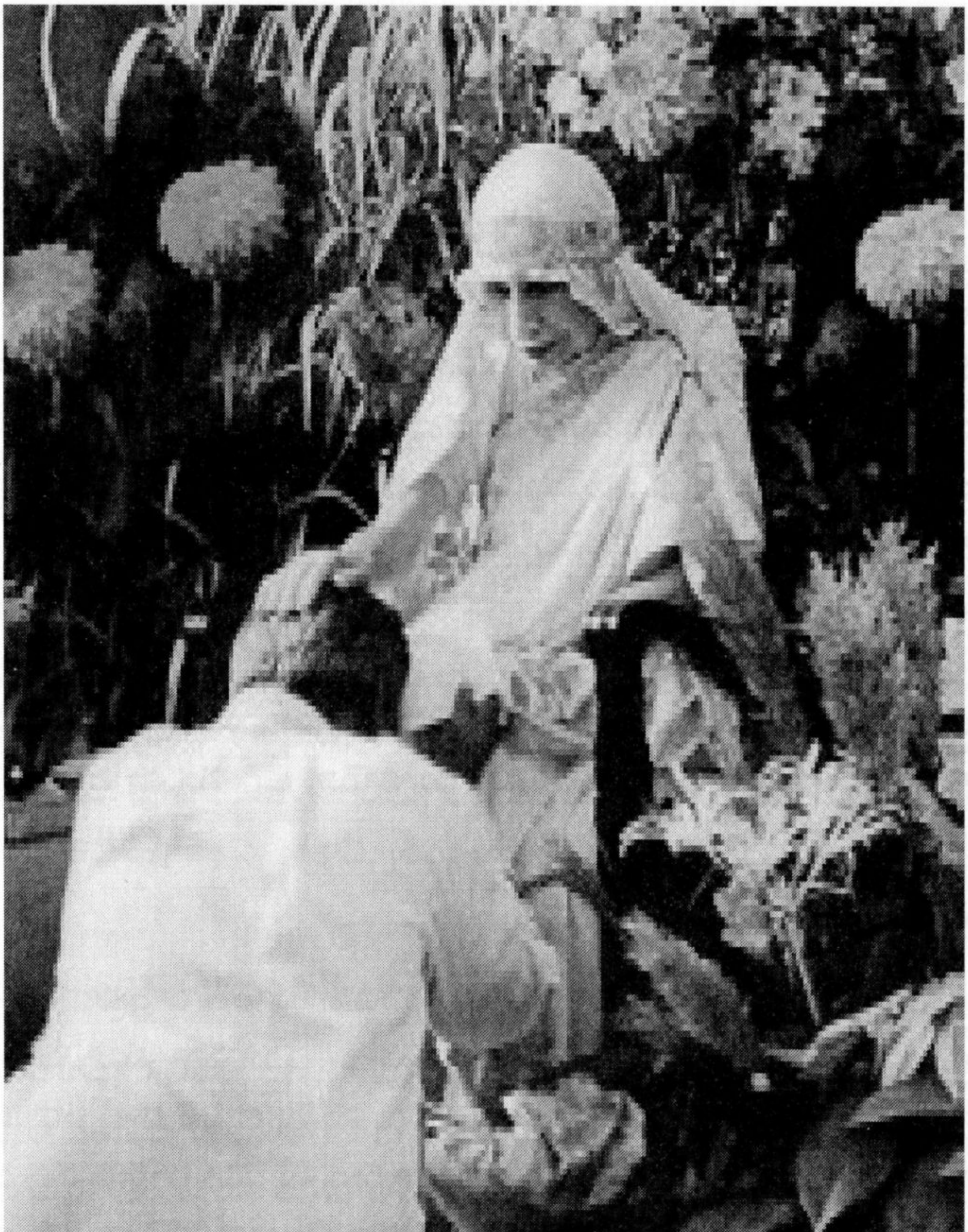
CWSA 29:69-70

సంపూర్ణ శరణాగతి

అంత తక్కువ సమయంలో సంపూర్ణ శరణాగతి సాధ్యం కాదు. సంపూర్ణ శరణాగతి అంటే వ్యక్తి ప్రతి భాగంలో అహంకారపు ముడిని కత్తిరించి, ఆ భాగానికి స్వేచ్ఛనిచ్చి సంపూర్ణంగా దైవానికి సమర్పించడం. మనస్సు, ప్రాణికం, భౌతిక చేతన (ప్రతి భాగం లోని అన్ని కదలికలు) ఒకదాని తర్వాత ఒకటి విడివిడిగా, వాటి స్వంత మార్గాన్ని విడిచిపెట్టి దైవ మార్గాన్ని అంగీకరించడానికి సిద్ధపడాలి. కానీ ప్రతి ఒక్కరు మొదటి నుండి చేయగల్గేది ప్రధాన సంకల్పంగా స్వీయ-అర్పణను పాటించడం. దాన్ని అమలు చేయగలగడం కోసం, ప్రతి దశలో, స్వీయ-సమర్పణ సంపూర్ణం చేయడానికి అంది వచ్చే ప్రతి సందర్భాన్ని సద్వినియోగం చేసుకోవడం. ఒక దిశలో శరణాగతి తక్కిన వాటిని సరళంగాను, మరింత అనివార్యమైనవిగాను చేస్తుంది; దానికది ఇతర చిక్కుముడుల్ని కత్తిరించడమో లేదా వదులు చేయడమో చేయదు, ముఖ్యంగా ప్రస్తుత వ్యక్తిత్వంతో బాగా సంబంధం పెట్టుకొన్నవి. అది బాగా ఇష్టపడిన రూపాలు తరచుగా పెద్ద ఇబ్బందులను కల్గించవచ్చు. కేంద్రియ సంకల్పం స్థిరమైన తరువాత కూడా వ్యావహారిక ప్రప్రథమ ఆమోదముద్ర పడిన తరువాత సైతం జరగవచ్చు.

CWSA 29:72-73

-శ్రీ అరవిందులు

నీ ఆకాంక్ష, భక్తి, శరణాగతుల తోడ్పాటుతో శ్రీమాత
శక్తి పనిచేయడం ద్వారా సమస్తం జరగాలి.

- శ్రీఅరవిందులు

మదర్‌కు సమర్పణ

యథార్థ వైఖరి

తన కోరికలకు ఆమె ప్రతిస్పందనను, ఆమె తనకేమిచ్చితీరాలో దానిని అంచనా వేసే దురవగాహనతో ప్రాణికం దివ్యమాత దరిచేరాలని భౌతిక మనస్సు, ప్రాణికాలు అనుకొన్నంత కాలం, సందేహాలు, కలతలు, గందరగోళాలు ఎప్పుడూ ఉంటూనే ఉంటాయి. తన ఆలోచనలు లేదా ప్రాణిక సంకల్పాలకై దైవాన్ని బలవంత పెట్టడం కాదు, దైవ సంకల్పాన్ని స్వీకరించడం, దానిని అనుసరించడం, సాధనలో నిజమైన వైఖరి. "ఇది నా హక్కు, నా ఇచ్ఛ, నా అవసరం, నేను దానిని ఎందుకు పొందలేను?" అని అనకుండా తనను తాను దైవానికి సమర్పించు కొని, దైవం ఇచ్చిన దానిని సంతోషంగా స్వీకరించడం, అంతేకానీ, దుఃఖించడం, తిరుగుబాటు చేయడం సరైన మార్గం కాదు. మనం ఏదైతే దైవం నుండి పొందు తామో, అదే మనకు సరైనది

CSWA 32: 46

గీత శరణాగతి

గీత పూర్తిగా ఈశ్వర తత్వంపై ఆధారపడిన వేదాంత సాంప్రదాయాన్ని అనుసరిస్తుంది. అది దివ్యమాత గురించి చాలా తక్కువగా ప్రస్తావిస్తుంది. దాని లక్ష్యం ప్రపంచ ప్రకృతి నుండి వెనుకకు మళ్ళి, దానిని దాటి పరాత్పర సాక్షాత్కారాన్ని పొందడం. తాంత్రిక సాంప్రదాయం శక్తి లేదా ఈశ్వరి తత్త్వంపై ఆధారపడి ఉంటుంది. అది సమస్తాన్ని దివ్యమాతపై ఆధారపడేలా చేస్తుంది. ఎందుకంటే దాని లక్ష్యం ప్రపంచ స్వభావాన్ని స్వాధీనం చేసుకొని దానిపై ఆధిపత్యం పొంది, దాని ద్వారా పరాత్పర సాక్షాత్కారాన్ని పొందడం, కానీ ఈ యోగం రెండు పార్శ్వాలను నొక్కి చెపుతోంది. దివ్యమాతకు శరణాగతి అవడం చాలా అవసరం, శరణాగతి లేకుండా యోగ లక్ష్యం నెరవేరదు.

పురుషోత్తముని విషయానికొస్తే, దివ్యమాత సర్వోన్నతమైన దివ్య చైతన్యం, పైన ఉన్న ప్రపంచాలకు మహాశక్తి, ఆద్యశక్తి. దివ్యమాత తనలో పరమాత్మను మోస్తూ ఉంటుంది. క్షర, అక్షర పార్శ్వాలుగా, లోకాలలో దైవాన్ని వ్యక్తపరుస్తుంది. అక్షర విషయానికొస్తే, దివ్యమాత తనలో నిశ్చల పురుషుడిని నిలుపుకొని, ఆది పరాశక్తిగా ఆయనలో తనకు తానుగా నిశ్చలంగా ఉంటుంది. క్షరంకి

సంబంధించి దివ్యమాత సృష్టికి వెనుక ఆధారభూతంగా ఉంటుంది. సచలంగా అన్ని జీవులు, శక్తులను అభివ్యక్త పరిచే విశ్వశక్తిగా ఉంటుంది.

CWSA 32:56

అవైయక్తికం దివ్యమాత

నీవు ఒక లేఖలో ఇలా వ్రాసావు "ఏ పద్ధతిలోనైనా శరణాగతి చెందడం మంచిది, అవైయక్తికానికి శరణాగతి చెందడం సరిపోదు. ఎందుకంటే శరణాగతి ఫలితంగా బాహ్యవ్యక్తిలో రూపాంతరం చెందకుండా, అతడు అంతర్గత అనుభవానికి పరిమితం కావచ్చు, అది నాకర్థం కాలేదు.

ఇంత సరళమైన, సుపరిచితమైన వాంగ్మూలాన్ని అర్థం చేసుకోలేక పోవడం చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది, ఎందుకంటే ఈ యోగానికి అసలు కారణం ఏమంటే, అవైయక్తికాన్ని అనుసరించడం అనేది, అంతర్గత అనుభవాన్ని లేదా ముక్తిని మాత్రమే ఇస్తుంది. సమగ్రమైన దైవ క్రియా కలాపం లేకుండా స్వభావంలో పూర్తి మార్పు ఉండదు. అవైయక్తికత ద్వారా లభించే సాక్షాత్కారం మాత్రమే సరిపోతే, నేను కానీ, శ్రీమాత కానీ ఇక్కడ ఉండవసరం లేదు.

CWSA 32:87

సాధన ప్రధాన ఆలంబన

ఆకాంక్ష, తిరస్కరణ, శ్రీమాతను స్మరించడం, శ్రీమాత చైతన్యంలో ఐక్యం అవడం సాధనకు ప్రధాన ఆలంబన, అనేది పూర్తిగా నిజం. తన స్వంత మార్గాల ద్వారా తనకు తానుగా అతిమానసాన్ని సాధించాలను కోవడం మూర్ఖత్వం అనేది కూడా నిజం. నేను మొదటి నుండి చెప్తున్నాను, ఇటీవల దానిని మరింత ఎక్కువగా నొక్కి చెప్పాను. భగవంతునితో ఐక్యత అనేది ముఖ్య లక్ష్యం, మిగిలినవన్నీ దానికి అనుబంధమైనవి, దాని పర్యవసానంగా వచ్చేవే అనేది నిజం. ఎటువంటి స్వీయ అభివృద్ధి, అనుభవాలులాంటి వాటిని వారి స్వార్థం కోసం లేదా అహం కోసం కోరక పోవడం సాధకుని ఉపయుక్త వైఖరి. సాధకుడు అహంభావిగా, స్వలాభాపేక్ష కలిగి ఉండి, స్పష్టమైన అవగాహన లేని వాడైతే, ధ్యానం, దర్శనం, యోగం ద్వారా లభించేవన్నీ కూడా దుర్వినియోగం అవుతాయి. కానీ ధ్యానం, దర్శనం మొదలైన వాటి వలన ఉపయోగం లేదని, సాధనలో వాటిని తొలగించాలని దీని అర్థంకాదు.

ఒకసారి మీరు శ్రీమాతను స్మరించిన తర్వాత, మీరు చేసే ప్రతీదీ దైవం నుండి వస్తుంది కనుక మీరు ఏమి చేసినా పర్వాలేదు, అనే సిద్ధాంతం చాలా ప్రమాదకరమైనది. ప్రకృతి నుండి బయటకు వెళ్ళవలసిన అనేక విషయాల తిరస్కరణకు బదులుగా అనుమతి ఇవ్వడం ద్వారా ఇది ముగిసిపోతుంది.

స్వేచ్ఛగా బాహ్య జీవితాన్ని గడిపే విషయానికొస్తే అది ప్రతిదశలో ప్రతి ఒక్కరికీ మంచిదని చెప్పలేము. పరిమితులు లేని స్వేచ్ఛాయుతమైన బాహ్య సామాజిక జీవితం వలన నష్టం ఏమంటే, వ్యక్తి పూర్తిగా బాహ్యంగా మారతాడు, అన్ని రకాల ప్రాణిక ఆదాన, ప్రదానాలకి గురవుతాడు, అది దైవం వైపు అతని అంతర్గత ఎదుగుదలకు, సంపూర్ణ సమర్పణకు ఆటంకం అవుతుంది. పూర్తిగా అంతరంగంలోకి ఉపసంహరించుకోవడం వలన కల్గే నష్టం ఆ వ్యక్తి ఏక పక్షి అయ్యి తనలోనే తాను బంధించుకొని, భూమితో ఉండే ఒక పటిష్టమైన సంబంధం కోల్పోతాడు. ఫలితంగా అది ఆత్మవంచన, రుగ్మతల్లో పడవేస్తుంది. మధ్యేమార్గంగా అంతర్గతంగా జీవిస్తూ బయటి విషయాలను పూర్తిగా వదిలివేయకుండా, అటువంటి వాటిని నూతన చైతన్యంతో చూడటం ఓ క్రొత్త దృక్పథంతో, అంతర చైతన్యంతో పనిచేయడం అనేది సరైన మార్గం. అయితే ఈ చైతన్యం మారే దశలో బాగంగా, బయటి విషయాలను (పరిచయాలను) రద్దు చేయకుండా, కొన్ని దశల్లో వాటిని తగ్గించుకోవాల్సిన అవసరం ఉంది. ఈ విషయంలో ఎటువంటి ఖచ్చితమైన నియమం విధించబడదు.

CWSA 32:138

ప్రయత్నం కావాలి

సాధకుడి నుండి ఆకాంక్ష నిరాకరణ, శరణాగతితో కూడిన ప్రయత్నాన్ని నికచ్చిగా కోరడం జరుగుతుంది. ఈ మూడు నెరవేర్చుతుంటే శ్రీమాత అనుగ్రహంతో, ఆమె శక్తి నీలో పని చేయడంతో తక్కినదంతా దానంతటదే వచ్చేస్తుంది. ఈ మూడింటిలో ప్రధానమైనది శరణాగతి. ఆ శరణాగతికి చెంది మొదటి ఆవశ్యక రూపం నమ్మకం, కష్టకాలంలో దృఢవిశ్వాసం, ఓర్పులన్నవి ఉన్నాయి. ఆకాంక్ష ఒక్కటి ఉంటే భరోసా, విశ్వాసాలు రెండూ ఉండి తీరుతాయని నియమేమిలేదు. దానికి భిన్నంగా స్వాభావిక జడత్వంచేత కలిగే ఒత్తిడి వలన ఆకాంక్ష అనేది ఉండకపోవచ్చు కానీ, విశ్వాసం, భరోసా,

సహనాలు ఉండవచ్చు. సాధకుని ఆకాంక్ష స్తబ్దంగా ఉన్నప్పుడు భరోసా, సహనాలు విఫలమైతే అతడు తన స్వంత ప్రయత్నాన్ని నమ్ముకొంటున్నాడని అర్థం. "అయ్యో!" నా ఆకాంక్ష విఫలమైంది, అంటే ఇక నాకంటూ ఆశ లేదు, నా ఆకాంక్ష విఫమైతే శ్రీమాత ఏం చేయగలదు? ఈ విధంగా అన్న మాట. దీనికి భిన్నంగా సాధకుడు "పర్వాలేదు, నా ఆకాంక్ష మళ్ళీ పుష్టిస్తుంది" అని భావించడం మొదలు పెట్టాలి. ఈలోపల శ్రీమాత నాతోనే ఉన్నదని, ఆమెను భావన చేయకపోయినా; అంధకారమయమయిన గడ్డుకాలం నుండైనా నన్ను ఉద్ధరించగలదని నాకు తెలుసు" అని భావించాలి. అలాంటి సంపూర్ణమైన, సరైన ధోరణిని కల్గిఉండాలి, అలాంటి ధోరణిలో ఉన్న వారికి కుంగుబాటు ఏమీ చేయలేదు. ఒకవేళ అది తటస్థించినా తికమకపడి అక్కడ నుండి వెళ్ళిపోతుంది. అది తామసిక శరణాగతి కాదు. తామసిక శరణాగతితో ఉన్న మనిషి ఏమంటాడంటే "నేనేమీ చెయ్యను బాబూ! మదరే అంతా చేసిపెడుతుంది, ఈ ఆకాంక్ష, నిరాకరణ, శరణాగతులు కూడా అవసరం లేదు, సర్వం ఆమెను నాలో చెయ్యనియ్యండి." ఈ రెండు ధోరణులకీ ఎంతో వ్యత్యాసం ఉంది. దీనిలో ఒకటి అస్సలేమి పనిచేయకుండా ముడుచుపోయే మనిషి ధోరణి. ఇక రెండవది తన శక్తివంచన లేకుండా ఉత్తమంగా పనిచేసే ధోరణి. కాని అతడు కొంతకాలం పాటు నిష్క్రియుడై తనను తాను తగ్గించి వేసుకున్నా, ఎదుట పరిస్థితులు ప్రతికూలంగా ఉన్నా, సదా తన పూర్తి విశ్వాసాన్ని అన్నింటికంటే మించి శ్రీమాత శక్తి, సన్నిధియందు నిల్పుతాడు. ఆ దృఢనమ్మకంతోనే వ్యతిరేకశక్తిని తికమక పెట్టి సాధన కార్యాన్ని పునరుద్ధరించుకుంటాడు.

CWSA 32:140

ప్రగతి శీలమైన శరణాగతి

నీ శరణాగతిని నిరోధించి శ్రీమాతకు తెరుచుకొని ఉండటంలో ఆధ్యాత్మిక సార్థకత ఏమీలేదు. ఈ యోగాన్ని అభ్యసించే వారి నుండి ఆత్మసమర్పణ లేదా శరణాగతిని నికచ్చిగా కోరడముంటుంది. ఎందుకంటే వ్యక్తిలో అలాంటి ప్రగతిశీలమైన శరణాగతి భావన లేకపోతే లక్ష్యానికి చేరువ కావడం అది ఎక్కడైనా సరే పూర్తిగా అసాధ్యమే అవుతుంది. శ్రీమాతకు ఉన్మీలనంకావట (తెరుచుకోవడం) మంటే ఆమెశక్తి నీలో పనిచేయడానికి ఆవాహనం చేయడం, నీవు గనుక దానికి శరణాగతుడవు కాకపోతే అది

అసలేమాత్రం నీలోకి వచ్చి పని చేయడానికి అనుమతించదు లేదా నీవు కోరినంతమేరకే పనిచేస్తుంది. అంతే తప్ప దాని స్వంత పద్ధతిలో, దివ్యసత్యానికి చెందిన రీతిలో పనిచేయదు. ఈరకమైన సలహా సాధారణంగా ప్రాణికం లేదా మనస్సులోని ఒకనొక అహంకారికమైన మూలకం లేక ఒక వ్యతిరేకశక్తి ఇస్తుంది. అది అనుగ్రహాన్ని లేదా దివ్యశక్తిని, దానికనుగుణంగా, దాని స్వంత ఉద్దేశ్యానికి అనుగుణంగా ఉపయోగ పెట్టుకోవాలని చేస్తుంది. అంతేకాని దివ్య ఉద్దేశ్యానికి అనుగుణంగా జీవించేందుకు మాత్రం కాదు, దైవం నుండీ తాను పొందగల్గినంతా పొందాలని చూస్తుంది. కాని తనను తాను దైవానికి ఇచ్చుకోదు. దీనికి భిన్నంగా అంతరాత్మ నిజపురుష మాత్రం దైవం వైపుకు మళ్ళుతుంది. ఆవైపు సుముఖంగా ఉండటమేకాదు, దైవానికి శరణు గావడానికి, హర్షిస్తుంది. సంతోషపడుతుంది.

ఈ యోగంలో మనిషి ప్రతి మానసిక ఆదర్శపరమైన సంస్కృతిని దాటి వెళ్ళవలసి వస్తుంది. ఆలోచనలు, ఆదర్శాలన్నవి మనస్సుకు చెందినవి, అవి అర్థసత్యాలు మాత్రమే; మనస్సు కూడా ఒక ఆదర్శంతోనే సంతృప్తి పడి, దానిని ఆదర్శవంతం చేసుకొంటూ ఉంటుంది. దానికి మించి అక్కడేమి ఉండదు. ఇక ఆ జీవితం ఎలా ఉన్నదో అలాగే ఉండిపోతుంది. అది రూపాంతరం చెందదు లేదా మార్పు చెందినా అది చాలా స్వల్పం మాత్రమే. ఆధ్యాత్మిక సాధకుడు ఒక ఆదర్శవంతమైన వాడుగా ఉండటం కోసం ఆధ్యాత్మిక సిద్ధిని సాధించడంలో ప్రక్కకు మళ్ళడు; ఆదర్శవంతం అవ్వడం కాదు. దివ్య సత్యాన్ని సాక్షాత్కరింపజేసుకోవడమే ఎప్పటికీ అతడి ధ్యేయం, అది జీవితానికి ఆవలది కాని లేక జీవితంలోనే అయినా కానీ, తర్వాత వ్యవహారంలో మనస్సును, శరీరాన్ని రూపాంతరీకరించడం ఆవశ్యకం కాని అది శ్రీమాతకు, దివ్యశక్తి కార్యగతికి శరణాగతమవ్వ కుండా అది జరుగదు.

అవ్యక్త సత్యాన్ని అన్వేషించే మార్గం జీవితం నుండి విరమించుకొని వెళ్ళాలనుకొనే వారిది. సాధారణంగా వాళ్ళు శరణాగతి విధానంతోనో లేదా ఉన్నత శక్తికి వారిని వారు తెరుచుకోవడంతోనో కాక, వారి స్వప్రయత్నంతో, ప్రయత్నిస్తారు; అయితే అవ్యక్తంగా మార్గదర్శన సహాయాలు చేసే విధంగా ఉండదు. కాని సాధించబడాల్సింది ఉంటుంది. అది ప్రతి మనిషిని తన విధానంలో, తన స్వభావానికున్న సామర్థ్యంతో ప్రాప్తింపచేసుకోవడానికే వదిలి వేస్తుంది!

కాని మరో విధంగా శ్రీమాతకు శరణాగతుడై ఆమెకు ఉన్మీలనం కావడం ద్వారా ఆ అవ్యక్త సత్యాన్నే కాక ఇంకా దానికున్న ఇతర పార్శ్వాలను కూడా సిద్ధంప చేసుకోగల్గుతాడు సాధకుడు.

శరణాగతి ప్రగతి శీలంగా ఉండటమే ఆవశ్యకం. ఏ మనిషీ ఆరంభం నుండే సంపూర్ణ శరణాగతితో ఉండడు. కాబట్టి అతడు తనలోకి తాను చూచుకొంటే, ఆ భావమన్నదే లేదని కనుగొంటాడు, అది సహజం. శరణాగతి సూత్రం స్వీకరించబడి, అది ఒక దశ నుండీ ఇంకొక దశకు, ఒక క్షేత్ర పరిధి నుండి, ఇంకొకక్షేత్ర పరిధికి, స్వభావంలోని ఒకదాని తరువాత ఒకటిగా అన్ని భాగాల్లోకి అనువర్తింపబడదు అన్నదానికి కారణం లేదు.

CWSA 32:141

శరణాగతిని నిక్కమైనదిగా, సంపూర్ణమైనదిగా చెయ్యి

నీ సాధనలో నీవు ఎదగాలంటే నీవు మాట్లాడుతున్న నీ సమర్పణ, శరణాగతి నిజంగా యథార్థమైనదిగా, సంపూర్ణమైనదిగా ఉండాలి. నీ ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్షకు నీ ఇతర కోరికల్ను కలుపుతూ ఉన్నంతకాలం ఇది జరుగదు. నీ కుటుంబం, సంతానం లేదా ఇంకేదయినా, ఇంకెవరయినా వాటితో నీకున్న ప్రాణిక సంబంధాలను పెంచి, పోషించికొంటున్నంత కాలం అది జరుగదు. ఈ యోగాన్ని ఆచరించాలంటే నీవు ఒకే ఒక్క కోరిక, ఆకాంక్ష కల్గిఉండాలి. అది ఆధ్యాత్మిక సత్యాన్ని అందిపుచ్చుకోవడం, దానిని నీ ఆలోచనల్లో, భావాల్లో, చర్యల్లో, స్వభావంలో ప్రకటించడమే అవ్వాలి. నీవెవరితోనూ, ఎవరి బంధుత్వాలకోసం ఆరాట పడకూడదు. సాధకునికి ఇతరులతో అనుబంధాలన్నవి అతడెప్పుడు నిజమైన చేతనతో, ప్రకాశంతో జీవిస్తాడో అప్పుడే తన ఆంతర్యంలోనే సృష్టించబడతాయి. దివ్యకార్యం, దివ్య జీవనం నిమిత్తం అతి మానస సత్యానికి అనుగుణంగా దివ్యమాత సంకల్పం, శక్తి చేత అవి అతడిలో నిర్ణయించబడతాయి; అవి అతడి మానసిక, ప్రాణిక ఇచ్ఛకు అనుగుణంగా నిర్ణయించబడవు, నీవు గుర్తుంచుకోవలసిన విషయం ఇది.

నీ చైత్యపురుషకు తనను తామ శ్రీమాతకు ఇచ్చివేసుకొని, సత్యంలోనే జీవించగల్గే, ఎదగగల్గే సామర్థ్యం ఉంది; కాని నీలోని నిమ్న ప్రాణికం బంధాలతోనూ, సంస్కారాలతోనూ, వాంఛా సంబంధమైన అపవిత్ర పోకడతో

నిండి ఉంటుంది. నీ బాహ్య భౌతిక మనస్సు దాని అజ్ఞానపూరిత అలవాట్లను, తలంపుల్ని కదిలించి వేయలేనిదై ఉండి, సత్యానికి తాను ఇక తెరుచుకోదు. నీవు అభివృద్ధి చెందలేకపోతున్నావంటే దానికి కారణం అదే, ఎందుకంటే అలా ప్రగతి గతిలో పోనియ్యకుండా ఉంచే మూలకాన్ని, కదలికల్ని నీవు కొనసాగిస్తూనే ఉన్నావు. ఇక అవి వేరే వాటిని అనుమతించవు; ఎందుకంటే దివ్య జీవనంలో ఏది స్థాపించబడాలో దానికి అవి పూర్తిగా విరుద్ధమైనవి. శ్రీ మాత మాత్రమే వీటన్నింటి నుండీ నిన్ను స్వతంత్రుణ్ణి చేయగలదు. దానిని నీవు నిజంగా కోరుకొంటే నీ అంతరాత్మలోనే కాదు, నీ భౌతిక మనస్సు, నీ ప్రాణిక స్వభావమంతటిలోనూ ఉండాలి. దానికి గుర్తు ఏమిటంటే- నీ వ్యక్తిగత అభిప్రాయాలు, అనుబంధాలు లేదా కోరికల్ని అంటి పెట్టు కోవడం లేదా వాటిని గురించి ఒత్తిడి తేవడం ఇక చేయవు. నీవెక్కడున్నా అది ఎంతదూరమైనా శ్రీమాత నీతోనే ఉన్నట్లు, నీలో పని చేస్తున్నట్లు నీవు ఆమె శక్తికి, సన్నిధికి తెరుచుకొన్నట్లు అనుభూతి చెందుతావు. దానితో నీవు సంతుష్టుడవై నిశ్చలంగా, విశ్వాసయుక్తంగా, మరేమికోరకుండా శ్రీమాత సంకల్పానికై నిరీక్షిస్తూ ఉంటావు.

CWSA 32: 142

ఇదీ సమర్పణ

సమర్పణ అనేది లేకపోతే మొత్తం వ్యక్తి అస్తిత్వానికి రూపాంతరీకరణే లేదు.

*

ఎలాంటి పద్ధతిలోనైనా సమర్పణ మంచిది, అవైయక్తికం అన్నది ఇక్కడ చాలదు. ఎందుకంటే అవైయక్తికానికి శరణాగతి చెందడం చాలా పరిమిత ఫలితంతో బాహ్యస్వభావం రూపాంతరం చెందక ఆంతరిక అనుభవానికే పరిమితమౌతుంది.

ఒక వ్యక్తికంటే దైవం ద్వారానే సాధన చేయబడుతుంది అన్నది కూడా ఒక సత్యం. కాని అది అదిగా సిద్ధింపబడేవరకు చేతనను ప్రభావితం చేయదు. ఈ విషయంలో మనుషులు ఒకచోట నిలిచిపోతున్నారు అంటే ఈ భావనను ఒప్పుకొంటున్నారు కానీ దీనిని నిజీకరించుకోవడం లేదు. కాబట్టి వారి దగ్గర

తపోశక్తి లేదు, దైవానుగ్రహమూ లేదు. మరోవైపు దీనిని సిద్ధింపజేసుకొన్నవారు తమ తపస్సులోనూ, దానికి వెనుక దివ్యానుగ్రహం పనిచేయడం సంవేదిస్తారు.

*

నిజాయితీతో, పూర్తి ఆత్మసమర్పణతో శరణాగతుడవవ్వు. ఇక నీవు పూర్తి వేగంతో చాలా త్వరగా ముందుకు పోగలవు. కాని దీనిని లెక్కగట్టుకొంటూ, గుణించుకుంటూ చేయకు. అలా చేస్తే అది అన్నింటిని పాడుచేస్తుంది.

దైవానికి అనంత మాతృమూర్తికే ఆత్మ సమర్పణం కావాలి. అది ఎంత కష్టమైనా అదే మన ఏకమాత్ర ప్రభావోత్పాదక సాధనం, మనకు శరణ్యం. ఆమెకు ఆత్మ సమర్పణ అంటే దానర్థం మన స్వభావం ఆమె చేతుల్లో ఒక ఉపకరణంగా ఉండటం, ఈ అంతరాత్మ శ్రీమాత కరకమలాల్లో ఒక పసిపాప కావడం.

CWSA 12:171

ఎవరు ఏమీ దాచుకోకుండా, ఎలాంటి ఆలోచన, స్వచింతన లేకుండా వారి అన్ని అంశాలను సమర్పించి వేసుకొంటారో వారికి దైవం తనను ఇచ్చి వేసుకొంటుంది. వారికే నిశ్చలత, ప్రకాశం, శక్తి, ఆనందం, స్వేచ్ఛ, విశాలత, జ్ఞానోన్నతాలు, ఆనంద సాగరాలు.

శరణాగతి అంటే దైవానికి తనను ఇచ్చి వేసుకోవడం. తాను, తనకు కల్గి ఉన్నది. ప్రతీదీ దైవానికి సమర్పించడం, ఇక దేనిని తన స్వంతమైనదిగా భావించకపోవడం, ఇంకేతరుల ఇచ్ఛకూ కాక దైవేచ్ఛకే విధేయత చూపడం. అహం కొరకు కాక దైవం కొరకే జీవించడం.

*

శరణాగతి అంటే తనలోని ప్రతీదీ దైవానికి అర్పణ చేయడం, తాను, తాను కల్గి ఉన్నది. ఇక తన అలవాట్లు, కోరికలు, ఆలోచనలపైపట్టు పట్టకూడదు. కాని దివ్యసత్యం దాని జ్ఞానంతో, ఇచ్ఛతో కార్యాచరణతో ప్రతిదానిని భర్తీ చేయడానికి అనుమతించాలి.

శరణాగతి అంటే పూర్తిగా శ్రీమాత చేతుల్లోకి వెళ్ళిపోవడం. ఆమె ప్రకాశాన్ని, జ్ఞానాన్ని, సంకల్పాన్ని ఆమె పనిచేసే శక్తిని అహంకారంతోనూ లేదా ఏ విధంగానూ, ఏ మార్గంలోనూ ప్రతిఘటించకూడదు.

*

అహంకారాన్నీ అంటిపెట్టుకునే మూలకం

పోరాటం ఎంత కష్టమైనా, ఇప్పుడు,ఇక్కడ చివరి వరకు పోరాడటమే ఏకైక మార్గం. నీవు ఎప్పుడూ నిజమైన అడ్డంకిని ఎదుర్కొని, దానిని అధిగమించి ఉండలేవు. ఇదే అసలు సమస్య. నీ స్వభావంలో చాలా ప్రాథమిక అంశం అహంకారంతో కూడిన వ్యక్తిత్వంగా, అది నీలో బలమైన రూపాన్ని తీసుకొని అతుక్కుపోయే అహంకార మూలకంగా ఉంది .నీ ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్షతో కలసి ఆధ్యాత్మిక కాంక్షగా ఉంది. ఈ ఏర్పాటు విడిపోయి ఎన్నడూ సత్యమైన దైవికమైనదానికి చోటు ఇవ్వడానికి ఒప్పుకోలేదు. అందువలన, శ్రీమాత తన శక్తిని నీపై ఉంచినప్పుడు నీవే ఆ శక్తిని నీ వైపుకు లాక్కున్నప్పుడు, ఈ అహమే ఆ శక్తి స్వంత మార్గంలో పని చేయడానికి ఆటంకం కలిగించింది. ఈ అహమే మానసిక ఆలోచనల ద్వారా, దాని స్వంత శక్తి, స్వంత సాధన, స్వంత తపస్సు ద్వారా దాని ఆదేశానికి అనుగుణంగా "సొంత మార్గంలో" దాని స్వంత సృష్టిని చేయడానికి స్వీయ నిర్మాణం ప్రారంభించింది. నిజమైన శరణాగతి కానీ, నిన్ను నీవు స్వేచ్ఛగా దివ్యమాతకు ఇచ్చుకోవడం కానీ జరగలేదు. కానీ అతిమానస యోగంలో విజయం సాధించడానికి ఇదే ఏకైక మార్గం. యోగి, సన్యాసి లేదా తపస్వి కావడం ఇక్కడి లక్ష్యం కాదు, ఈ యోగ లక్ష్యం రూపాంతరం చెందడం, ఈ రూపాంతరీకరణ నీకంటే మిక్కిలి గొప్పదైన శక్తి ద్వారా మాత్రమే సాధించబడుతుంది; ఇది నిజంగా దివ్య మాత చేతిలో బిడ్డలా ఉండటం ద్వారా మాత్రమే సాధ్యమవుతుంది.

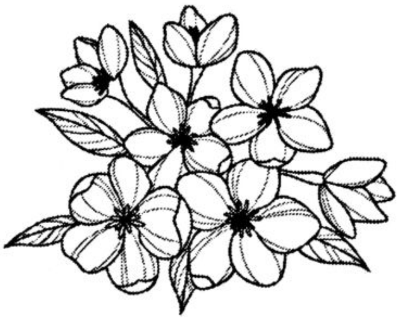
CWSA 32:143

నీవు ఈ పరివర్తనను కోరుకుంటే

నీవు ఈ పరివర్తనను కోరుకుంటే, శ్రీ మాత చేతుల్లో, ఆమె శక్తులకు ఎటువంటి అవరోధం లేక ప్రతిఘటన లేకుండా నిన్ను నీవు సమర్పించుకో. నీలో ఆమె తన పనిని ఎటువంటి ఆటంకం లేకుండా చేయనివ్వు. నీకు తప్పనిసరిగా మూడు విషయాలు ఉండాలి, అవి చేతన, మృదుత్వం, నిబంధనలు లేని శరణాగతి. నీవు నీ మనసులో, ఆత్మలో, హృదయంలో, జీవితంలో, నీ శరీరంలోని ప్రతి కణంలో సచేతనంగా ఉండాలి. శ్రీమాత, ఆమె శక్తులు చేసే కార్యాన్ని గురించి తెలుసుకుని ఉండాలి; నీలో అచేతన స్థితి, అస్పష్టత ఉన్నప్పుడు కూడా శ్రీమాత ఆమె పని చేయగలిగినప్పటికీ,

అది నీవు సచేతనంగా, శ్రీ మాతతో కలిసి ఉన్న దానితో సమానం కాదు. నీ స్వభావమంతా శ్రీ మాత స్పర్శకు మృదువుగా, వొంగే గుణాన్ని కలిగి ఉండాలి. తన తెలివికి మాత్రమే పరిమితమై ఉన్న అజ్ఞానపు మానసిక సందేహాలు, వివాదాలు, ప్రశ్నలతో ప్రతిస్పందించే విధంగా ఉండకూడదు. అలా ఉండడం జ్ఞానోదయాన్ని, రూపాంతరీకరణను అడ్డగిస్తుంది. మనిషిలోని ప్రాణికంలాగా తనకు కావలసిన విషయాలకు పట్టు పట్టడం, చెడు సంకల్పాలను, వక్రమైన కోరికలను నిరంతరం దైవిక ప్రభావాన్ని వ్యతిరేకించడం చేయకూడదు. దాని అల్పత్వంలోని సుఖానికి అతుక్కొని, అంధకారంలో దానికున్న మత్తు, మాంద్యం, లేదా నిస్తేజంగా లేదా రసహీనంగా, క్రొత్తదనం లేకుండా, ఒకేలా పోయే వైఖరిని కదిలించే ప్రతిస్పర్శకి వ్యతిరేకంగా మనిషి భౌతిక చేతన అణచి గీపెట్టినట్లు నీ స్వభావం, తమస్సు, దౌర్బల్యంలో కూరుకుపోయి ప్రతిబంధకంగా మారకూడదు. నీ అంతర్గత, బాహ్యాలకు చెందిన సంపూర్ణ శరణాగతి ఈ మృదుత్వాన్ని, వొంగే గుణాన్ని నీ ప్రకృతిలోని అన్ని భాగాలలోకి తీసుకువస్తుంది; జ్ఞానం, ప్రకాశం, శక్తి, సామరస్యం, సౌందర్యాలకు నీవు నిరాటంకంగా తెరుచుకొని ఉండటం వల్ల చేతన మేల్కొని, పరిపూర్ణత పై నుంచి క్రిందికి ప్రవహిస్తుంది. చివరకు శరీరం కూడా మేల్కొని, దాని చేతనను ఏకం చేస్తుంది. ఇకపై అతిమానస చేతన శక్తికంటే కింద స్థాయిలో శారీరక చేతన ఉండదు. శ్రీమాత శక్తులన్నీ పై నుండి క్రింది నుండి, ఇంకా శరీరం చుట్టుప్రక్కల నుండీ వ్యాపిస్తున్నట్లు అనుభూతి పొందుతుంది. అత్యున్నత ప్రేమ, ఆనందానికి పులకరిస్తుంది.

CWSA 32:25

Vol. 53, No. 5
May 2023

Date of Publication
1st May 2023

Registered: PY/41/2021-23

AKHILA - Akhila Bharata Patrika (Telugu)

Registered with the Registrar of Newspapers for India: No. 23593/72 (monthly)

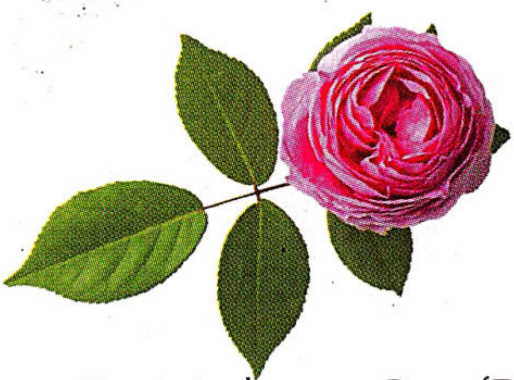
Matter shall reveal the Spirit's face. — Sri Aurobindo

Flower on the Cover:

Surrender

To will what the Divine wills is the supreme wisdom.

(Spiritual significance and exr [illegible] tion of the flower given by the Mother)

Botanical name: Rosa 'Edward'

Rose: *Medium-sized double highly fragrant pink flower. A large shrub.*

Owner: Sri Aurobindo Society
Printer: Swadhin Chatterjee for Sri Aurobindo Ashram press
Publisher: Pradeep Narang for Sri Aurobindo Society
Published from: Society House, 11 Saint Martin Street, Puducherry - 605001
Printed from: Sri Aurobindo Ashram Press,
No. 38, Goubert Avenue, Puducherry - 605 001, India
Editor: K. V. Rao

Single copy Rs. 30 **Annual Subscription Rs. 200 (in India)**

A Monthly Published by

SRI AUROBINDO SOCIETY-605001